

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd
De groote

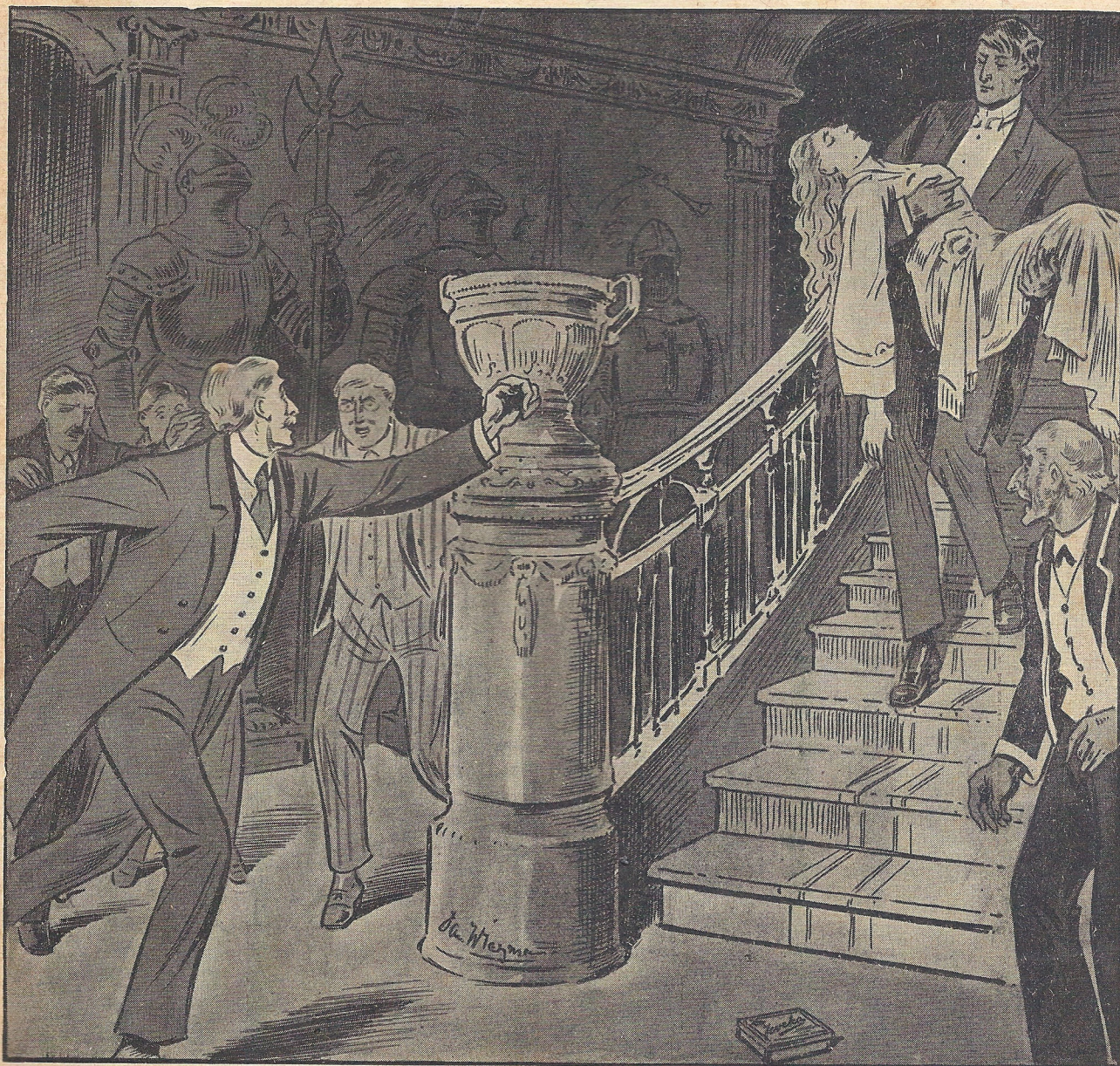

Raffles
Onbekende.

No. 496

De Misdaad van Copperbeech Hall.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM

De Misdaad van Copperbeeck Hall

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Introductie.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Niet ver van Goole, aan den mond van den Humber, verheft zich het eeuwenoude kasteel van de heeren van Carrington, die reeds in het begin van de veertiende eeuw door Richard de Eerste, bijgenaamd Richard Leeuwenhart, werden onderscheiden met den titel van baron.

De grafelijke titel kwam er een paar eeuwen later bij, tijdens de regeering van „Quin Bess”.

Men zeide, dat de Carringtons deze nieuwe onderscheiding te danken hadden aan de bemiddeling van Lord Surray, den gunsteling van Koningin Elisabeth, die ten slotte zijn hoofd op het schavot moest verliezen als het einde van een opzienbarende hofintriage.

Het kasteel, waar in den loop der eeuwen slechts weinig in verbouwd is en slechts dan, wanneer langer uitstel van herstellingen noodlottig zou kunnen worden, verheft zich op den top van een lagen heuvel, vanwaar men een heerlijk uitzicht heeft over den omtrek, mijlen in

het rond, in het Oosten over de kronkelende bochten van de Humber, die zich spoedig verwijdt en het aanzien krijgt van een langgerekte, zeer breede baai, in het Westen over de golvende heuvels van West Riding.

In het Zuiden breidden zich de vruchtbare vlakten uit, weilanden, moestuinen, weelderige akkers en in het Noorden streek de blik, na ook daar over de Humber te zijn gegaan over dezelfde vruchtbare landouwen.

Het was een gezegend oord en men kon zich begrijpen, dat de eerste heeren van Carrington deze plek hadden uitgekozen, om er hun slot te bouwen, dat veel geleek op een vesting, met zijn vier hoektorens, bekroond door spitse daken, zijn sterke donjons, zijn kanteelen en zijn machtige toegangspoort, die in vroegere jaren kon worden verdedigd door het ophalen van de geweldige ophaalbrug, geslagen over de breede gracht, die echter tijdens de eerste jaren der re-

geering van koningin Victoria gedempt werd, zoodat de brug overtallig werd en werd weggenomen, tot groote woede en spijt van talrijke oudheidkundigen, want het was een prachtig antiek stuk, slechts weinig geschonden en om velerlei redenen merkwaardig.

Want over die brug hadden de voetstappen gedreund van de lansknachten, de hellebaardiers en de boogschutters van Jan Zonder Land, toen deze met zijn horden het land overstroemde en het in zijn macht trachtte te krijgen.

Het hout van de brug had zich menigmaal rood gekleurd met het bloed van tallooze dapperen, die vruchteloos een bestorming hadden gewaagd en vielen onder den regen van pijlen, welke de verdedigers, achter de borstweringen verborgen, door de smalle schietgaten op hen afzonden.

De zware poort echter in den buitensten ringmuur was gebleven, ofschoon zij dag en nacht openstond en de scharnieren reeds sedert jaar en dag verroest waren, zoodat het waarschijnlijk heel wat moeite zou kosten, die zware, met ijzer beslagen vleugeldeuren weder te sluiten.

Deze poort bevond zich bijna onmiddellijk aan den straatweg van Goole naar Thorne en langs dien weg strekte de buitenste walmuur zich over een afstand van wel 120 meters uit.

Was men de poort doorgestaan, die ruimte in overvloed bood zelfs voor de grootste automobielen, dan zag men voor zich een kaarsrechte uitstekend onderhouden laan, die midden door een langzaam oplopend, volkomen gelijkgeschorren grasveld liep, hier en daar verlevendigd met ronde grasperken, marmeren beelden en rustieke banken, om niet te spreken van den grooten vijver met zijn hardsteenen rand, in welks midden zich een klein rotseilandje bevond, be kroond met een fraaie bronzen groep zeemeerminnen en dolfijnen, waarvan de laatsten uit hunne bekken onophoudelijk water spoten.

De oprijlaan splitste zich vlak voor het eigenlijke woonhuis in tweeën, omvatte een ander grasperk en vereenigde zich weder voor het groote terras met zijn marmeren leuning en trappen, dat langs een groot gedeelte van den voor-gevel liep.

En links en rechts zoowel als achter het huis boomen zoover het oog kon reiken, prachtige,

eeuwenoude koperbeuken, waaraan de bezitting zeker haar naam te danken had, statige olmen en indrukwekkende eikeboomen.

En dan akkermaalshout, kreupelboschjes, waartusschen zich smalle lanen slingerden, omboord met hazelaars en meidoornstruiken.

Op het tijdstip, waarin zich het geheimzinnige voorval op het kasteel afspeelde, waarin John Raffles zulk een groot aandeel heeft gehad, was het reeds volop zomer en een veertigtal gasten hadden reeds hun intrek genomen in de goed ingerichte logeerkamers van het oude kasteel.

Want al hechtte graaf Edward Carrington zeer aan het oude slot zijner voorvaderen, hij was toch modern genoeg, om in te zien dat zijn gasten geen genoeg konden nemen met houten vloeren, petroleumlampen of zelfs kaarslicht, onbekleede wanden en de harde bedden van vroegere eeuwen!

Het was omstreeks tien uur in den morgen, toen er, onder luid gejuich, een zwerm van in het wit gekleede menschen de drie wijd geopende vleugeldeuren kwamen uitstormen, die van de groote eetzaal naar het terras voerde, de trappen afstormden en als losgelaten veulens op het grasveld toejilden, waar de netten voor het tennis spel waren gespannen en de banen waren uitgezet.

Eenige personen bleven achter en kwamen glimlachend het terras opstappen.

De oudste van het kleine groepje was graaf Edward Carrington, een man van in de vijftig, een weinig gebogen van rug reeds, met dun, grijzend haar, een regelmatig, fijn besneden gezicht, dat zich evenwel plotseling kon vertrekken onder den invloed van een heftige gemoedsbeweging, doordringende, nog glanzende oogen en den licht gebogen adelaarsneus van alle Carringtons, van 1340 af.

Hij was in een grijs geruit rijcostuum gekleed en hield een karwats in de hand.

Naast hem stond Regina Carrington, zijn tweede vrouw, rijzig, zeer zwart, met diep glanzende, donkere oogen en hoogstens 32 jaar.

Zij had een vorstelijke, heerschzuchtige gestalte, volle, roode lippen en alleen het wat lage voorhoofd deed afbreuk aan de schoonheid van haar gelaat.

Zij sprak op zachten toon met haar stiefdoch-

ter Lilian, een mooi, blond meisje, van even over de twintig, met droomerige oogen en een fijn, wat melancholiek gezichtje.

Zij geleele sprekend op haar vader en wie hen beiden ook maar een oogenblik had aangezien, kon onmogelijk aan hun familieverhouding twijfelen.

Een weinig meer naar achteren, half in gedachten, spelend met zijn tennistracket, stond de particuliere secretaris en bibliothecaris van graaf Edward.

Hij was een nog jonge man, zeker nog geen dertig, met stevige schouders en een ernstig gelaat, slechts verhelderd door de prachtige, grijsblauwe oogen, die nu echter omfloersd schenen te zijn.

De fraai geteekende mond vertoonde fijne plooitjes en het was duidelijk te zien dat zijn gedachten in geen geval vertoefden bij het vroolijke troepje, dat daarginds, op het grasveld de ballen heen en weer deed vliegen.

Toen zij daar even hadden gepraat kwam uit een zijlaan een staljongen aanloopen, een fraai, voskleurig paard aan den teugel meevoerend.

Hij stond met zijn pet in zijn hand stil voor het terras en bleef daar wachten.

Graaf Edward deed een paar stappen naar zijn jonge vrouw toe, kuste haar op het voorhoofd, keek haar vol liefde aan en zeide:

— Ik denk niet lang weg te blijven, lieve Regina! In ieder geval kom ik nog voor het diner terug, want ik behoor graaf Ashmore en zijn vriend Greenwood persoonlijk te begroeten.

Regina stond nog even met gebogen hoofd en keek toe, hoe haar echtgenoot de treden van het terras afdaalde en in den zadel sprong, hoe hij het dier de sporen gaf en in een korten draf langs de breede oprijlaan wegreed, nagewuifd door eenige gasten, die hij met een hoffelijk gebaar van zijn rijzweep groette.

Regina keek hem met een leegen blik in haar oogen na, tot hij onder de poort verdween, draaide zich half om en wendde zich tot Richard Moore, den secretaris.

— Gaat gij niet spelen, mijnheer Moore? vroeg zij.

— Eigenlijk is het niet goed als ik speel, mevrouw!

— Gij denkt toch niet dat het u te zeer zal vermoeien?

— Daarvoor ben ik niet bevreesd, mevrouw! antwoordde Moore haastig, terwijl zijn wangen zich even kleurden. Ik heb echter nog heel wat werk te doen. Er zijn veel nieuwe boeken gekomen en — — —

— Maar mijn hemel, mijnheer Moore — wat beteekent toch die ijver van u in den laatsten tijd? Men ziet u bijna niet meer. Gij zijt altijd te midden van die mufte perkamenten, die oude folianten, die niemand eenig belang inboezemen!

— Mij boezemen ze zeer groot belang in, Mevrouw! hernam Richard Moore glimlachend. En mijnheer de graaf ook, dat verzeker ik u!

Regina haalde onmerkbaar even de schouders op, terwijl haar mondhoeken naar beneden gingen.

Toen hernam zij:

— Maar het is in ieder geval thans vacantie! Gij kunt toch niet altijd werken! Ik hoop toch dat mijn man u genoeg vrijlaat?

— Meer dan genoeg, Mevrouw! antwoordde Moore levendig. Gij weet trouwens wel dat de graaf mij de eer heeft aangedaan, meer een vriend dan een werkgever voor mij te zijn!

— Zoo waarlijk? vroeg de gravin langzaam.

Gedurende dit korte gesprek had zij den blik van haar groote zwarte oogen zelfs geen seconde van den jongen secretaris afgewend.

Moore echter had haar slechts nu en dan vluchtig aangezien.

En de derde persoon, Lilian, stond een weinig terzijde, zeide in het geheel niets, en keek de anderen beurtelings lang en onderzoekend aan.

Het was alsof zij naar de ware beteekenis van hun woorden zocht, alsof zij zich inspande, de uitdrukking op hun gelaat te ontcijferen.

Ook zij had haar tennistracket bij zich, en zij trok zenuwachtig aan de strak gespannen snaren.

Toen bleef het nog eenige oogenblikken stil.

Regina deed een geluid hooren, dat veel op een zachten zucht geleele, maakte een gebaar van ongeduld, en zeide:

— Ik zou maar gaan spelen, als ik u was, mijnheer Moore! Dat is heel wat beter voor u dan altijd in de bibliotheek te zitten! Het lijkt wel of gij een kluizenaar zijt geworden — of gij u aan ons gezelschap onttrekt — met opzet onttrekt!

Moore bleef met afgewend gelaat staan, en zweeg.

— Maar dat is toch niet zoo? hernam de schoone vrouw met stemverheffing. Ik heb toch verkeerd gezien? Gij zondert u toch niet in werkelijkheid van ons af. Er is toch niets jegens u misdreven — gij gevoelt u toch niet gegriefd ergens over?

Nu pas hief Richard Moore het gelaat op, keek haar vol aan en antwoordde:

— Ik heb mij over niets te beklagen, Mevrouw! Ik gevoel mij volkomen tevreden. Niemand legt mij een stroobreed in den weg — maar mijn werk houdt mij een weinig gevangen, dat is alles!

Regina was dicht op hem toegetreden, en vroeg, haar oogen in de zijne borend:

— Niets anders?

— Niets, Mevrouw!

Toen ging zij hem voorbij, na even de oogen te hebben gesloten, en met smartelijk vertrokken mond, zonder verder nog een woord te spreken.

Haar stiefdochter echter scheen zij in het geheel niet op te merken.

Lilian bleef stil op dezelfde plek staan tot de schreden van Regina op den marmeren vloer van de vestibule waren weggestorven, trad toen op Richard Moore toe, legde haar kleine, trillende hand op zijn arm, keek hem met haar zachte blauwe oogen oplettend aan, en zeide toen heel zacht:

— Richard!

— Wat is er, Lilian? Pas op — men kan je zien van het grasveld!

— Wat raakt mij dat? viel het jonge meisje met voor haar ongewone heftigheid uit. Moet ik het dan verzwijgen? Mag men het niet weten, dat ik je liefheb.

— Lilian, je weet wel beter — — maar het kan nu nog niet — — wij mogen nu nog niet je vader zeggen, dat wij — — —

Maar zij liet hem niet uitspreken, vatte hem bij de hand, trok hem het huis binnen, door de groote vestibule en een gedeelte van een breede gang, en trad met hem de serre binnen, aan de achterzijde van het huis gelegen, waar het volkomen stil was.

Zij sloot de deur, legde bei haar handen op zijn schouders, keek hem innig aan, en vroeg:

— Zeg mij eens, Richard — houdt je nog wel van mij?

Als antwoord nam de jonge man haar twee

kleine handen in zijn rechter, vatte haar met de linker om de schouders en trok haar dicht aan zijn borst.

Zijn stem trilde en zijn oogen glansden vochtig, toen hij zachtjes zeide:

— Ik houd meer van je dan van alles ter wereld! Ik heb je liefgehad van het eerste oogenblik, dat ik je zag! Het leven heeft geen waarde voor mij, als jij er uit zoudt verdwijnen.

De mooie blauwe oogen van het jonge meisje vulden zich met tranen, toen zij op verwijtenden toon zeide:

— Maar waarom sluit je je dan toch zoo op in den laatsten tijd, Richard? Neen, ontken het niet — mama heeft gelijk, dat doe je! Het is alsof je je verbergt — —

— Maar meisje — voor wie zou ik mij dan toch wel moeten verbergen? vroeg Richard, maar haar geoeffend oor ving den gedwongen klank in zijn schertsende stem op.

— Weet je dat werkelijk niet, Richard? vroeg zij toen zacht. Mijn God, het is zoo moeilijk om het te zeggen! Heb je het dan niet gemerkt? Neen — ik kan het niet uitspreken — het is zoo afschuwelijk!

Het gelaat van Moore had een ernstige uitdrukking gekregen, toen hij hernam:

— Spreek er dan ook niet over, meisje! Denk er niet aan! Denk alleen maar aan dit eene, dat ik je liefheb en nooit iemand anders zal liefhebben! Dat ik je trouw zal blijven, ook al zou je vader mij de deur wijzen, als ik het waagde over onze liefde te spreken en dat niemand — niemand anders een plaats in mijn hart inneemt.

Op dat oogenblik kraakte aan den kant van den tuin het kiezel onder een snellen voetstap.

Moore maakte zich haastig los en snelde naar een der ramen van de serre, dat open had gestaan.

Hij leunde naar buiten en meende juist het tipje van een witte japon om den hoek van de serre te zien verdwijnen.

Hij haalde minachtend de schouders op en keerde langzaam op zijn schreden terug.

— Heeft men ons beluisterd? Wat was dat? vroeg Lilian ernstig.

— Niets, Lily! antwoordde de jonge man glimlachend, terwijl hij haar opnieuw in zijn armen nam. Het was — een van de kalkoenen!

Hoofdstuk II.

Nieuwe gasten.

De middag was voor het grootste gedeelte reeds verlopen, toen graaf Edward terugkeerde.

De staljongen kwam onmiddellijk weer toeijlen om het bezweete paard in ontvangst te nemen en naar den stal te brengen.

Op het grasveld werd nog altijd getennist, maar ditmaal scheen graaf Edward niets te bemerken van het vroolijke gejuich, want hij ging in gedachten verzonken de breede vestibule binnen en liep regelrecht door naar zijn slaapkamer, waar hij zijn rijkleding aflegde en die verwisselde voor een grijs jacket.

Hij daalde de breede monumentale trap weer af en trof in de vestibule zijn vrouw aan, die juist weer naar buiten wilde gaan.

— Al terug? vroeg zij.

— Ja, Regina, de zaken zijn afgedaan.

— Naar je zin, hoop ik? Je ziet er een beetje ontevreden uit, zou ik zeggen.

— Toch waar? Nu, dat mag niet, als ik tegenover jou sta, mijn lieve vrouw!

Hij had haar bij de bovenarmen vastgegrepen en keek haar vol teedere liefde aan, maar zij maakte zich een weinig ongeduldig weer los en zeide:

— Zөөeven keek je toch ontevreden! Is er wat onaangenaams gebeurd?

— Onaangenaams — dat niet bepaald — het is maar hoe men het opvat! antwoordde de graaf ontwijkend. Ik heb te Goole Philip Clifford gesproken — —

Regine liet een zachten kreet hooren en haar wenkbrauwen trokken samen, maar zij herstelde zich onmiddellijk weder, haalde de schouders op en zeide:

— Wat zou dat?

— Je weet wel dat ik hem nooit zoo bijzonder heb mogen lijden, hij heeft je vroeger gekend en — —

— En is dat een reden om ontevreden te zijn?

— Je weet wel wat ik bedoel, Regina! hernam graaf Edward en zijn gelaat nam weder een ernstige uitdrukking aan. Hij was geen gewone kennis van je. Maar daar spreken we niet meer

over. Je hebt hem geheel vergeten, nietwaar?

— Zoo volkomen vergeten, alsof hij niet bestond!

— Dat wist ik wel! Het is ook eigenlijk geen reden om een man te verafschuwen, omdat jij hem een blauwtje hebt laten loopen! En daarom — hij inviteerde zichzelf een weinig en — ik heb hem uitgenoodigd om een paar dagen hier door te brengen!

— Komt hij hier? riep Regina uit.

— Slechts voor een paar dagen! Schrik je daar zoo van?

— Schrikken? Hoe kom je er bij! Het kan hoogstens een onaangename verrassing voor mij zijn! Ik — ik stond er niet zoo bepaald op om hem terug te zien. Maar nu je hem eenmaal geinviteerd hebt — laat hij mijne twee komen!

De graaf wilde nog iets zeggen, toen er snel een bediende kwam aanloopen.

— Wat is er, Giles? vroeg Regina.

— Daar zijn twee gasten, graaf — mijnheer Greenwood en graaf Ashmore!

— Ik kom aanstonds! zeide de graaf op levendigen toon.

— Wie zijn dat? vroeg Regina. Lieve hemel, het heele huis is al vol!

— Jachtkennissen — vooral Ashmore is een zeer beschaafd man, een uitnemend verteller, een gentleman van top tot teen en — je zult hem zeker aanstonds gaarne mogen lijden, daarvan ben ik zeker! Maar daar komt Giles al met hen aan!

De bediende was inderdaad weder naar de deur geloopt en keerde nu terug met twee nieuwe gasten.

De oudste was een rijzig man, een jaar of vijftig, met reeds grijs haar, het gelaat door de zon gebruid, een dikke grijze snor en doordringende grijze oogen.

Zijn metgezel was bijna een hoofd kleiner en zijn blauwe oogen contrasteerden eigenaardig met het donkerbruine haar.

Reeds maakten zij hun buiging voor de gravin, terwijl Carrington glimlachend op hen toetrad

en hen verwelkomde met de hoffelijkheid, die hem eigen was.

— Gij zult wel vermoeid zijn van de reis, mijne heeren — Regina, wil je er voor zorgen, dat onze gasten zich aanstonds een weinig op hun gemak kunnen stellen? Ik heb de groene kamer voor hen bestemd! Ik hoop dat de heeren niet zeer bijgeloovig zijn en, als wereldreizigers, ook niet opzien tegen een weinig gemis aan modern confort — want de groene kamer is de eenige nog bruikbare, men verzekert dat het er vroeger wel eens gespoekt heeft en — de meubels zijn al zeer oud!

Graaf Ashmore, de oudste van de beide gasten, viel hem echter aanstonds in de rede.

Zijn stem had een aangenamen, diepen klank, toen hij zei:

— Geloof toch niet, graaf, dat gij u moet verontschuldigen! Als gij ons beter kent, zoudt gij weten, dat gij ons geen grooter genoegen zoudt kunnen doen, dan door ons zulk een kamer te verschaffen! Wij zijn beiden verzot op oude meubelen — en wat de spoken betreft — zij zullen welkom zijn, want men ziet ze helaas te weinig in deze materialistische tijden!

— Als gij er zoo over denkt, heeren, weet dan zoo goed mij te volgen! zeide Regina lachend. Giles, zorg voor de bagage van de heeren.

De vrouw des huizes ging nu de beide gasten voor, langs de prachtige breede trap, over een breed portaal, door lange, half duistere gangen, opnieuw een trap op, nog weer eenige gangen door, tot zij ten slotte stilstond voor een oude, eikenhouten deur.

— Dit is uw kamer, heeren! zeide zij glimlachend. Ik hoop dat gij er u thuis zult gevoelen.

En met een knikje van het bevallige, trotsche hoofd, ging zij weder heen.

Ashmore had de deur reeds geopend en de beide heeren traden binnen, op den voet gevolgd door Giles, die hunne valiezen droeg.

Hij zette ze op een soort van ouderwetschen kofferbok van zwaar mahoniehout, en zeide toen:

— Wanneer de heeren iets noodig hebben — naast de deur is een schel!

— Toch geen elektrische? vroeg Greenwood verschrikt.

— Wel zeker, mijnheer! antwoordde Giles, terwijl hij groote oogen opzette.

— Dat is heel jammer! zeide Greenwood zuchtend. Een elektrische schel in zulk een prachtige oude kamer!

— Mijn vriend heeft gelijk! zeide graaf Ashmore met een onbewogen gelaat. Hier had een trekbel moeten zijn! Nu, dit is toch misschien wel zoo gemakkelijk!

Giles dacht er waarschijnlijk ook zoo over, want hij grinnikte zachtjes voor zich heen en sprak:

— Dat zou ik ook meenen — als mijnheer de graaf mij toestaat het op te merken! Hiernaast is de zijkamer — mijnheer de graaf kan de tusschendeur wel naar believen sluiten. Heet water is er ook nog niet in de kamer, want er zijn nog geen vaste waschtafels — ofschoon dat zeker niet lang meer zal duren. Maar de heeren behoeven slechts te schellen en dan zal het kamermeisje voor heet water zorgen.

— Dan is alles in de beste orde, vriend Giles! hernam Ashmore glimlachend.

De bediende boog plechtstatig en verliet de kamer.

Ashmore wachtte totdat zijn voetstappen waren weggestorven, keek toen zijn metgezel glimlachend aan en zeide op zachten toon:

— Daar zijn wij dus reeds in de vesting! In het midden van een schaar rijke lieden, die gelukkig niet vergeten hebben, in hunne bagage ook hun juweelen mee te nemen! Ik denk dat we hier een grooten slag kunnen slaan, Brand!

— En zonder gevaar?

— Met niet meer gevaar, dan wij gewoonlijk bij dergelijke ondernemingen loopen! De duikboot ligt veilig in een kleinen inham van de Humber, goed verborgen en onmiddellijk bereid om ons mee te nemen. Onze auto kan elk oogenblik van den dag en van den nacht uit de garage worden gehaald — en zij heeft de gelukkige eigenschap, dat ik door een enkelen handgreep haar kleur kan wijzigen, door rondom de paneelen te laten neerzakken! Wij hebben touwladders van behoorlijke lengte bij ons, ik heb mijn trouw injectiespuitje, dat mij reeds zulke groote diensten heeft bewezen en reeds menigen rijken domoor te rechter tijd heeft bedweld — kortom, wanneer het geluk ons niet

plotseling in den steek laat, dan kunnen wij ook hier, in dit prachtige oude kasteel, een rijken buit behalen. Zij zullen zich herinneren, dat zij onder het mom van graaf Ashmore den inbreker John Raffles in hun midden hebben gehad!

Charles Brand, de trouwe vriend van Raffles, slaakte een zucht en zeide:

— Eigenlijk had ik op een weinig rust gerekend! Mij dunkt dat wij die wel verdiend hebben!

— Maar mijn waarde — je zult ze hebben en in overvloed! hernam Raffles glimlachend. Er is volstrekt geen haast bij de zaak en ik geef je volkomen verlof, je gedurende — laat ons zeggen een week — naar hartelust te vermaken met de liefstellige schepseltjes, die wij zooeven bij onze aankomst reeds gezien hebben.

— Ik ben blij het te hooren! hernam Brand opgelucht. Wij hebben een vermoeienden tijd achter den rug en ik zal het op prijs stellen, als je het ditmaal langzaam, heel langzaam aan doet! Het is hier een verrukkelijke streek, het huis komt mij zeer belangwekkend voor — —

— En zijn bewoners niet minder! voegde Raffles er aan toe, die reeds bezig was, zijn valies te openen en er zijn rokcostuum uit te nemen.

— Ken je graaf Carrington?

— Slechts zeer oppervlakkig! Hij is eens aan mij voorgesteld tijdens een der jongste wedrennen, geloof ik.

— Wat is het voor een man?

— Hoe wil je dat ik dat beoordeel? Ik weet alleen van hem, dat hij hartstochtelijk verliefd is op zijn mooie jonge vrouw, dat hij buien van vreeselijke drift kan hebben, ondanks zijn koel uiterlijk, dat hij buitengewoon rijk is, veel gereisd heeft — en dat die laatste omstandigheid er hem waarschijnlijk toe heeft gebracht mij, den wereldreiziger, te inviteeren.

Nu zwegen de beide vrienden een oogenblik, want hun zorgen waren thans bij hun toilet, maar ondertusschen keken zij het vertrek eens rond.

Het was klaarblijkelijk zeer afgelegen in een der oudste gedeelten van het kasteel.

De kamer was zeer groot en in het midden van een der zijwanden bevond zich een reusachtige haardstede, opgetrokken uit gemetselden

steen, met een kolossaal, fraai bewerkt haardijzer er voor en een koperen standaard, waaraan een pook, een soort braadpan en nog een paar andere voorwerpen hingen.

De geheele kamer was tot op manshoogte beschoten met door ouderdom zwart geworden eikenhout en daarboven waren de wanden bespannen met gobelins, die jacht- en krijgstafereelen voorstelden en door ouderdom verbleekt waren, ofschoon de oorspronkelijke schilderijen nog zeer duidelijk zichtbaar waren.

De ramen waren klein en hadden in lood gevatte, vierkante, parse ruitjes.

Dicht bij een van die ramen was de zijdeur naar de kamer, welke Brand in gebruik zou nemen.

Op den met was geboenden vloer lag een zeer groot tapijt, dat rondom slechts een smallen rand van den vloer onbedekt liet.

Juist tegenover den haard stond het monumentale bed, een pronkstuk van houtbewerkingskunst, dat stellig nog uit het begin van de zestiende eeuw moest dateeren.

Het was zoo breed, dat zes personen er gemakkelijk naast elkander in hadden kunnen liggen en droeg, op vier gedraaide stijlen, een soort baldakijn of hemel, waarvan fraai bestikte zwaar damaste gordijnen afhingen, die beneden aan de stijlen bijeen konden worden gebonden, zooals op dit oogenblik ook het geval was.

Het was duidelijk dat voor dit geweldig groote bed de lakens en al het andere afzonderlijk vervaardigd waren moeten worden — geen enkele hedendaagsche winkel zou ze in voorraad hebben.

De zijpaneelen zoowel als de voorkant van het zware meubel waren door een kundige hand beschilderd met tafereelen, aan de Grieksche mythologie ontleend — men zag er Venus, uit de golven verrijzende, Diana met haar nimfen op herten jagend en Phoebus die den zonnwagen bestuurde.

En zoo voortreffelijk was dit alles geschilderd, zoo goed was het onderhouden, dat de kleuren nog duidelijk zichtbaar waren en slechts weinig verbleekt.

Voor de kleine vensters hingen zware gordijnen van een soort brocaat, met zonderlinge figuren en bloemen bestikt en hier en daar in de kamer verspreid stonden prachtige oude meu-

belen, wandkastjes, stoelen en een groote rustbank.

Ten slotte hing er van de zoldering met haar zware dwarsbalken een koperen lichter af, die, zooals Brand tot zijn spijt moest opmerken, ook al gemoderniseerd en voor elektrisch licht ingericht was.

— Het is nog een groot geluk, dat er tenminste geen leelijke moderne meubelen in het vertrek te vinden zijn! bromde Brand, terwijl hij zijn boord vastmaakte. Dan zou ik het hier niet hebben uitgehouden! En nu ga ik eens zien hoe het met mijn eigen vertrek staat!

— Let er ook vooral op of er een balcon is.

— Waarom?

— Omdat men aan een balcon gemakkelijk een touw of touwladder kan vastbinden! antwoordde Raffles droogjes.

Een kwartier later hadden de beide mannen zich verkleed en hun valiezen zorgvuldig weder gesloten — want het zou Raffles niet passen, wanneer onbevoegden daar een blik in sloegen. Zij zouden er zaken in vinden, welke zeker niet verwacht konden worden in de bagage van een rijken graaf.

Zij daalden langzaam de breede trap af, die naar de vestibule voerde, nadat zij niet zonder eenige moeite den weg daarheen terug hadden gevonden door den doolhof van gangen en wenteltrappen.

En Raffles fluisterde Brand toe:

— Het zal zaak zijn het huis grondig te bestudeeren — en reeds daarom alleen kunnen wij in de eerste dagen nog niets uitrichten. Het is noodzakelijk dat wij iedere deur, iedere gang en iedere trap leeren kennen en weten waarheen zij leiden en waartoe wij ze gebruiken kunnen!

— Ik meen, dat je nog geen vast omljnd plan hebt voor je — — kleine onderneming?

— Dat heb ik bij dergelijke gelegenheden nooit! Ik maak nu wat men zou kunnen noemen voorstudies! Ik laat alles van de omstandigheden afhangen! Ik wil zelfs niet ontkennen, dat die omstandigheden wel eens zoodanig konden zijn, dat het ons onmogelijk wordt gemaakt, hier met succes handelend op te treden!

Zij waren de trap ten einde geloopt en betraden de volkomen verlaten, geweldig groote vestibule met haar geharnaste ridders, haar bronzen beelden, haar zware Smyrna kleeden op

den marmeren vloer en haar fraai gedreven koperen wandluchters, toen juist graaf Edward Carrington, Regina en Lilian binnentraden, op den voet gevolgd door Richard Moore.

De voorstelling had plaats, allen bogen voor elkaar en Raffles moest bijzonderheden geven over zijn autoreis, die hem uit het Noorden van Schotland naar Goole had gebracht.

Terwijl zij nog met elkander spraken, kwam Giles met een nieuwen gast de vestibule binnen.

Het was een rijzig, flink gebouwd man met een smal, lang hoofd, door de zon gebruid, en stellig knap te noemen, ofschoon de zwarte oogen nu en dan een stekende, onaangename uitdrukking hadden.

Hij was onberispelijk gekleed, in een lichtgrijs wandelcostuum, en hij droeg een autojas luchtig over den linkerarm.

Hij kwam haastig op de kleine groep toe, en maakte allereerst een diepe buiging voor Regina.

Zij stak hem de kleine hand toe, met op elkaar genepen lippen, de wenkbrauwen een weinig gefronst, maar hij scheen het volstrekt niet op te merken, en bracht galant de kleine hand aan zijn lippen.

Raffles en Brand waren bescheiden een weinig terzijde getreden, en keken toe.

De bezoeker boog nu licht voor graaf Carrington die hem de hand schudde en eenige woorden van welkom sprak.

Lilian deed slechts een enkelen stap naar voren, en reikte den nieuwen gast een slappe hand.

Wat Moore betreft, hij vergenoegde er zich mede, een zeer lichte buiging met het hoofd te maken.

Het tooneeltje had slechts zeer kort geduurd, maar geen enkele bijzonderheid ervan, geen enkele gelaatstrekking was aan het scherpe oog van Raffles ontgaan.

Carrington had hem en Brand nu weder in het oog gekregen, en zeide:

— Sta toe dat ik de heeren met elkander in kennis breng. Graaf Ashmore en zijn vriend Greenwood — mijnheer Philip Clifford, een — oude vriend!

De drie mannen bogen vormelijk, zonder een woord te zeggen, en gezamenlijk begaf men zich naar het terras.

Op het grasveld was thans niemand meer te zien, en de beide tennisbanen lagen verlaten, want iedereen maakte toilet.

Ook Clifford verontschuldigde zich spoedig met enkele woorden, en werd door Giles naar zijn kamer gebracht, ten einde haastig zijn grijs kostuum tegen de voorgeschreven zwarte rok te verwisselen.

Raffles zag de krachtig gebouwde gestalte een oogenblik na, en zeide toen glimlachend tot Brand, met wien hij sedert eenige oogenblikken langs een der tuinpaden op en neer liep:

— Die mijnheer Philip Clifford wordt niet door iedereen hier op het kasteel met evenveel hartelijkheid begroet! Heb je op het gezicht van Carrington en zijn vrouw gelet?

— Niet al te goed! Om je de waarheid te zeggen keek ik meer naar hun allerliefst dochtertje!

— Houd daar maar spoedig mee op, want het is zoo duidelijk als de dag, dat die secretaris, Richard Moore, verliefd op haar is — en zij op hem!

— Heb je dat zoo spoedig ontdekt?

— Het springt in het oog!

— In jou oog misschien — ik heb er niets van gemerkt! Maar je sprak over Clifford. Hoe vindt je hem?

— Een knappe verschijning — alleen, zijn oogen staan mij niet aan. Onrustige, dwalende oogen — oogen van een wraakzuchtig, en ook van een heerszuchtig man! Oogen van een intrigant en een man die, zooals men dat noemt, over lijken schrijdt om zijn doel te bereiken! Hij moet Regina Carrington zeer goed gekend hebben!

— Wie heeft je dat gezegd?

— Niemand!

— Hoe weet je dat dan?

— Aan de wijze waarop hij zich over haar hand heenboog, en haar een snellen blik toewierp, naar hij meende ongezien! Zoo durft alleen een man de vrouw aanzien, die hij zeer goed heeft gekend!

— Maar zij scheen toch alles behalve gesticht over zijn komst!

— Het eene behoeft het andere volstrekt niet uit te sluiten! Zij is nu getrouwd, en — dan zijn vroegere vrienden niet altijd welkom! Carrington zelf gedroeg zich overigens tamelijk koel jegens den nieuwen gast! O, ik heb nog heelwat meer opgemerkt! Mijn waarde Brand — wij zijn hier nog niet lang, maar ik ben reeds tot de ontdekking gekomen, dat hier op het slot zonderlinge dingen omgaan! Goede hemel, met welk een oogen keek die mooie gravin Carrington haar stiefdochter en Richard Moore aan, toen die een oogenblik met elkander fluisterden! Ik zou wel eens willen weten waarop dit uit zal loopen!

— Een prachtige vrouw! zeide Brand vol bewondering.

— Ongetwijfeld — en een vrouw met zeer veel temperament! Ruim 20 jaar jonger dan haar echtgenoot, levenslustig, warmbloedig en — ondernemend!

Hij wilde nog iets zeggen, toen de dreunende klank van een groote gong, waarop met kracht geslagen werd, de beide vrienden waarschuwde, dat het oogenblik van den maaltijd was aangebroken.

De goedkoopste en beste zijn
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk III.

De geheime weg.

Er waren vijf dagen verlopen sedert Raffles en Brand hun intrek op Copperbeech Hall hadden genomen en Brand genoot, zooals hij in langen tijd niet genoten had.

Dit was iets anders, dan het najagen van wilde avonturen, de strijd tegen het geboefte van New-York, de worsteling met de elementen, gevechten met de ijsberen en wolven, ijzige koude,

afgewisseld met gloeiende hitte, honger en dorst lijden, ontberingen van allerlei aard!

Raffles had gekscherend de opmerking gemaakt, dat Brand bezig was, „een buikje te kweeken”, maar Brand liet hem spotten en verheugde zich als een knaap, die juist de school met groote vacantie verlaten heeft, in dit rustige, kalme leventje zonder grooter gevaren dan de kans, een tennisbal tegen den neus te krijgen.

Wat Brand betrof — hij had gaarne gewenscht, dat het zoo nog maanden mocht blijven!

Zooals steeds had Raffles zich, ook onder deze vermomming, de belangstelling van allen weten te verwerven door zijn jacht- en reisverhalen en het was duidelijk dat graaf Carrington hem slechts ongaarne zou laten gaan.

Maar nog iets anders was voor Brand niet onopgemerkt gebleven.

Graaf Edward Carrington werd in die weinige dagen stilzweigend en soms scheen hij aan sombere gedachten ten prooi te zijn en kon men hem geheel alleen met de handen op den rug gevouwen langs een der lanen van het groote park zien heen en weer loopen.

Zijn gedachten schenen door iets te worden beziggehouden, dat hem ontstemde en eenige malen had Brand er hem op betrapt, dat hij zijn vrouw lang en onderzoekend aanzag, met een duister licht in zijn oogen, terwijl zijn lippen vast oopen waren geklemd.

Wat Clifford betreft, hij zocht klaarblijkelijk het gezelschap van Regina en een paar malen had Raffles hem opgewonden zien spreken met de gravin, op eenigen afstand van het heerenhuis.

Er was bepaald iets gaande, er hing een bedreiging als het ware in de lucht — en toch had Brand onmogelijk kunnen zeggen, wat hij eigenlijk vreesde.

Het waren snelle booze blikken, het was een half onderdrukt gebaar van woede, het waren bedekte toespelingen, het waren drukkende stilten midden in een gesprek — — —

Het was op den avond van den vijfden dag, dien de gasten in de kleine speelzaal en in de muziekkamer hadden doorgebracht, daar een hevige regenbui en een gure wind het verblijf buitenshuis allesbehalve aangenaam maakten, toen Raffles en Brand zich omstreeks half twaalf naar hun kamers terugtrokken, na een partijtje whist,

dat hun beiden tamelijk veel geld gekost had.

De meeste gasten hadden zich op dat oogeblik reeds ter ruste begeven, vermoeid door een geheelen dag sport en spel, wandelingen en roeitochten en het was zeer stil in het groote huis.

Raffles had de deur gesloten, rekte zijn lenige ledematen geeuwend uit en bromde mismoedig:

— Ik zou wel eens willen weten, of het nog lang zal duren!

— Maar dat hoop ik van harte! zeide Brand lachend. Het is volkomen naar mijn zin en ik kan mij niet voorstellen, waarom wij niet zouden wenschen, dat het nog een maand zoo duurt!

— Dat is jou meening — het is echter niet de mijne! Je wordt dik en vadsig, Brand! Ik echter ben hier niet gekomen om mij te vermaken — ik ben hier gekomen om mij te verrijken! De laatste maanden hebben mij zeer veel geld gekost en ik wil contanten zien!

— Ik zal je eens wat zeggen, Edward — je hebt in drie maanden tijds, zooals uit mijn boeken blijkt, in een ronde som 80.000 pond sterling weggeschonken aan allerlei inrichtingen van liefdadigheid, openbare bibliotheken, ziekenhuizen, vondelingengestichten — wat weet ik al niet!

— Niet voldoende! hernam Raffles kortaf. Wat is 80.000 pond sterling? Hoeveel zouden alle instellingen in geheel Engeland wel noodig hebben?

Brand haalde de schouders op en antwoordde:

— Dat is dwaasheid! Wij zijn maar menschen en wij kunnen niet meer doen dan het mogelijke!

— Het is erg genoeg, dat wij het daarbij moeten laten, hernam Raffles. Ik zou het onmogelijke willen doen, teneinde al die ongelukkigen te helpen, die hun handen naar mij uitsteken en die hulp van mij verwachten! En daarom erger ik mij over deze werkeloosheid! Wij vorderen niet! Er schijnt zich maar geen gelegenheid te willen voordoen, om den grooten slag te slaan! Ik kan toch niet met de revolver in de vuist voor een gezelschap van 50 personen gaan staan, tijdens het diner, in een zaal waarvan alle ramen openstaan, op klaarlichten dag, met acht bedienden om ons heen!

— Het zou wel wat al te gevaarlijk zijn! moest Brand bekennen.

— Ik weet nu de ligging van eenige logeerkamers, waar dames met veel juweelen logeeren

— maar ik ken nog de ware methode niet, om al die kamers op een enkelen nacht te visiteeren, want zij zijn allen stevig gegrendeld en hoog gelegen! Het zal er dus op uitdraaien, dat ik mij zal moeten vergenoegen met een paar armzalige colliers, tot een gezamenlijke waarde van 10.000 pond!

— Mij dunkt dat het niet onaardig is! zeide Brand, terwijl hij zijn vest losknoopte en zich gereed maakte, zijn boord af te doen.

— Alles goed en wel — het was mij om veel meer te doen! hernam Raffles ongeduldig. Ik verbeuzel hier mijn tijd en...

— Noem je dat verbeuzelen? zeide Brand verontwaardigd. Een heerlijke omgeving, een prachtig oud huis, een zacht bed, — rust en allerliefste meisjes!

— De allerliefste meisjes kunnen mijnentwege op dit oogenblik... nu ja, ik wil niet on hoffelijk worden! Maar ik blijf er bij, dat... Wat is er, ga je op je hoofd staan? Waartoe dient die gymnastiek?

— Ik mis mijn zwarte parel uit mijn overhemd! antwoordde Brand verschrikt, terwijl hij met de hand in zijn half losgeknoopt overhemd grabbelde, in de hoop, dat het kostbare juweel naar binnen zou zijn gevallen.

Maar zijn gelaat verhelderde aanstonds en hij vervolgde:

— Daar heb ik hem, geloof ik, al... dat was een schrik! Ze aan anderen afnemen — dat gaat nog, maar er zelf een te moeten verliezen...

Hij had den parel niet zonder moeite tusschen de toppen van duim en wijsvinger gevat en wilde hem juist te voorschijn trekken, toen het ronde voorwerp hem ontglipte en op den vloer viel.

De parel rolde over het dikke tapijt, vervolgens over den houten vloer — en verdween.

Er vertoonde zich een glimlach op het gelaat van Raffles, toen hij zeide:

— Ga nu eens even voor den spiegel zien en bekijk je gelaat! Het is niet vriendelijk — maar je herinnert mij op dit oogenblik bijzonder sterk aan een schaap!

— Waar is dat duivelsche ding gebleven? riep Brand verbluft uit. Ik zag het duidelijk wegrollen — en nu kan ik het nergens meer ontdekken!

Raffles wees naar een plek terzijde van den haard en zeide:

— Daar moet hij liggen, tegen den onderkant van het beschoot aan. Ik heb hem zeer duidelijk zien wegrollen. Hoe is dat eigenlijk mogelijk?

— Heel eenvoudig — de parel is losgeraakt uit het gouden tafeltje, dat nog in het knoopsgat zit en het is een groot geluk, dat hij door de spleet van het overhemd naar binnen is gevallen!

Hij bukte zich opnieuw, ging op zijn knieën liggen en tastte voorzichtig met de hand langs den vloer, zonder echter iets te vinden.

— Daar begrijp ik niets van! mompelde hij ongeduldig. Ik kan hier ook niet goed zien — het is zoo ver van den lichter! Wacht, ik zal mijn elektrische zaklantaarn nemen!

Hij stond weer op, ging zijn zaklantaarn van den marmeren schoorsteenmantel halen, deed haar ontbranden en richtte het licht op het houten beschoot en den vloer.

En bijna aanstonds slaakte hij een onderdrukten kreet van verbazing.

— Wat is er? vroeg Raffles, die tamelijk onverschillig naderbij kwam.

— Er is een breede naad tusschen twee der smalle planken van het houten beschoot — en ik zie daar heel duidelijk aan den anderen kant mijn parel liggen!

Onmiddellijk was de belangstelling van Raffles gewekt!

Hij kwam wat naderbij en bukte zich, terwijl hij verwonderd uitriep:

— Maar dat is toch bijna onmogelijk! Hiernaast is toch jqu kamer — en daar kan hij toch onmogelijk liggen!

— En toch zie ik hem duidelijk — kijk zelf maar!

Hij maakte een weinig plaats voor Raffles en deze keek nu wat scherper toe.

Tusschen twee planken van het eeuwenoude beschoot bevond zich inderdaad een kier, die omstreeks vijf decimeters boven den vloer begon en zich langzaam verwijfde, tot zij geheel onderaan een breedte van iets meer dan een centimeter bereikte.

En het toeval had gewild, dat de parel juist door die smalle reet was heengerold.

Raffles kon het kleine, zwart glanzende voorwerp ter grootte van een erwé zeer duidelijk

aan den anderen kant van het beschot zien liggen, op minstens twee handbreedten er van verwijderd!

Brand bedacht zich niet lang.

Hij stond op, ging naar den haard en nam den koperen pook van het haardstel.

Hij knielde weer voor de reet neer, terwijl Raffles naast hem stond, met de hand leunend op het prachtige beeldhouwwerk terzijde van de haardstede.

Brand had de pook door de reet gestoken en trachtte daarmee zijn parel naar zich toe te halen, toen Raffles plotseling uitriep:

— Ik voel iets onder mijn hand bewegen! Beweeg den pook eens wat flinker naar links en rechts!

Brand maakte dadelijk een wrikkende beweging met de pook en Raffles hernam fluisterend:

— Ik voel het nu duidelijk — onder mijn hand beweegt iets in het houtsnijwerk!

Hij bleef zijn hand op dezelfde plek houden, terwijl zijn vingers haastig rondtastten in de buurt van een prachtig besneden krul.

Hij trachtte die krul van links naar rechts, van boven naar beneden te duwen en plotseling ging met een knarsend geluid snel een klein gedeelte van het schot naast den schoorsteen gelijk een deurtje open — het bleek te zijn vastgehouden door een sterke stalen veer, die door het omlaag drukken van de krul was losgesprongen.

Raffles en Brand keken elkander een oogenblik verbaasd aan en toen zeide de eerste zachtjes:

— Waarover verwonderen wij ons eigenlijk? Dergelijke geheime bergplaatsen en sluipwegen komen in die eeuwenoude kasteelen zeer vaak voor. De tijden waren er toen wel naar, dat de edelen aan den bouwmeester opdracht gaven, voor een achterdeurtje te zorgen!

— Wij moesten toch eens onderzoeken, waarheen die gang ons leidt? opperde Brand, die reeds zijn hoofd door de opening had gestoken, en zich gehaast had, zijn kostbaren zwarten parel op te rapen, die de oorzaak was geweest van deze zonderlinge ontdekking.

— Met het grootste genoegen! sprak Raffles. Ik houd zelf van dergelijke geheimzinnige gevallen, dat weet je wel!

Hij was voor de opening komen staan en

moest zich diep bukken om door de lage, smalle deur in het beschot te kunnen gaan.

Hij had ook zijn zaklantaarn in zijn hand genomen en belichtte de ruimte, waarin hij zich bevond.

Met den rug naar de opening staande kon hij een tamelijk grooten stap vooruit doen — maar meer ook niet, want dan zou hij voor den tegenoverliggenden muur hebben gestaan, opgebouwd uit zware, vierkante steenen.

Rechts kon hij, als hij den arm uitstreckte, met zijn hand juist den zijmuur van den breeden schoorsteen aanraken.

En links niets dan duisternis, rossig beschenen door het licht van de lantaarn.

Het was duidelijk dat zich daar de gang over een grooten afstand uitstreckte.

Raffles had zich al eens verbaasd, dat de kamer van Brand achter een muur scheen om te loopen, waarvan hij het nut niet goed begreep en die de breede gang scheen af te sluiten, waarop de deur van zijn eigen kamer uitkwam, terwijl de deur van Brand's kamer uitkwam op een korte zijgang, maar nu zag hij het heel goed in — die looze muur was daar, teneinde de smalle gang te verbergen, die aan deze zijde uitkwam naast den monumentalen schoorsteen van de eeuwenoude kamer!

Raffles trad weer terug en zeide fluisterend:

— Laten wij ons spoedig weer aankleeden — ik moet eens zien, waarop deze gang uitloopt!

— Misschien wel op een schatkamer! zeide Brand meesmuilend.

— Je drijft er een beetje den spot mee, Brand — maar ik voor mij zou mij daar in het geheel niet over verbazen! In honderden gevallen hebben graven, baronnen, edellieden van allerlei stand en ook rijke kooplieden in tijden van beroering hunne schatten ergens begraven, op een veilige plek, waar zij ze later zouden kunnen terugvinden, zoodra de rust weder was ingetreden. Denk je soms dat het tijdens den grooten wereldoorlog anders is gegaan? In alle landen hebben verschrikte rijkards toen hunne gouden roebels zoowel als hunne marken, hun guldens zoo goed als hun souvereigns verborgen! Ik wilde dat ik in het bezit was van al het geld, dat er in die jaren onder den grond verborgen heeft gezeten!

Terwijl Raffles dit op zachten toon fluisterde, hadden de twee mannen boord, vest en rok weder aangedaan, voorzagen zich van hunne revolvers, ofschoon zeker niemand het hun zou euvel duiden, dat zij aan hunne nieuwsgierigheid hadden toegegeven, in geval zij onderweg werden betrapt en traden door het smalle deurtje in de nauwe ruimte.

Raffles zocht even rond en had spoedig de sterke veer gevonden, die het deurtje zoolang op haar plaats had gehouden, de eeuwen door.

Hij trok haar een weinig uit haar stand, klapte het deurtje om en nu hield de veer het weder stevig dicht, totdat zij zouden zijn teruggekeerd.

Zij liepen op een steenen vloer, met een dikke laag stof bedekt, zoodat hun schreden nauwelijks hoorbaar waren.

Ongeveer dertig meter liep deze geheime weg in den dikken muur kaarsrecht door, om vervolgens eensklaps een scherpen hoek te maken en tegelijkertijd langzaam te dalen.

Raffles, die vooruit liep, hief zijn lantaarn zoo hoog mogelijk op, om de nauwe gang te belichten en verwonderde er zich een weinig over, dat de lucht volstrekt niet benauwd of bedorven was, gelijk toch eigenlijk verwacht moest worden van zulk een doorgang, waarin zeker in vele tientallen jaren, en misschien nog heel wat langer, niemand ooit een voet had gezet.

Weer liep de gang ongeveer dertig meter kaarsrecht door, steeds met de stevige muren te weerszijden en Raffles berekende, dat hij thans ongeveer een verdieping lager moest zijn — hij en Brand waren op zijn minst vier meter gedaald over dien afstand van dertig meter en zij hadden zich zelfs met een hand tegen den zijmuur moeten steunen, om niet al te snel omlaag te glijden.

En eensklaps eindigde de gang.

Het licht van Raffles' lantaarn viel op de bovenste treden van een steenen trap, juist even breed als de gang was en die zeker wel veertig treden had.

Hij wendde zich om en fluisterde:

— Als wij die trap geheel zijn afgedaald, dan zijn wij bepaald gelijkvloers! Ik ben nieuwsgierig, of wij dan nog dieper kunnen dalen. Maar wij zullen het wel zien!

De tocht werd voorzichtig voortgezet en nu

en dan drukte Raffles tegen den muur, of hij stond stil om te luisteren, maar de muur was ondoordringbaar en het bleef doodstil.

Maar toen Raffles de trap tot op vijf treden ongeveer was afgegaan, hield hij plotseling stil, doofde zijn lantaarn en beval Brand op fluisterenden toon, hetzelfde te doen.

De volgende seconde stonden zij in een volkomen duisternis.

Neen — toch niet, want daar voor hen, op een meter of twintig afstand was een flauw schijnsel zichtbaar, afkomstig van een lichtbron, waarvan zij den aard onmogelijk konden vaststellen.

Zij gingen nu op den tast zeer voorzichtig verder, tot zij de trap geheel waren afgeloopen en ongeveer tien meter verder verbreedde de smalle gang zich plotseling tot ruim het dubbele en vormde aldus een soort geheim vertrekje, waarin niets anders te zien viel dan, ongeveer recht tegenover de gang, een sterke, met ijzer beslagen, eikenhouten deur, laag en smal, waarvan het slot door roest bijna geheel vergaan was.

En van die deur gingen hun blikken aanstonds naar den rechterwand van dit kleine, lage, geheel door muren ingesloten vertrekje.

Daar teekende zich op den wit gepleisterden wand een eigenaardige figuur af, als een reusachtige rooster, witte en zwarte blokjes naast elkaar.

En het volgende oogenblik wisten zij waaraan dit verschijnsel was toe te schrijven — want recht er tegenover, in den linkerwand dus, bevond zich een houten latwerk, waarvan de staven elkander rechthoekig kruisten, ongeveer tachtig centimeter hoog en half zoo breed.

Voorzichtig slopen zij naderbij en wierpen nu behoedzaam een blik door de nauwe openingen van dien houten rooster.

Zij keken in een zeer groot, met prachtige, zware en oude meubels gevuld vertrek, dat zij onmiddellijk herkenden.

Het was de bibliotheekzaal van het slot!

Er brandde licht, boven een zware ebbenhouten tafel, die bedekt was met oude boeken en dat was het eenige licht in het groote vertrek, waarvan de vier hoeken in schaduw waren gedompeld —

Er viel niet aan te twijfelen, of de beide vrienden hadden thans een van die sluipwegen gevolgd, welke de slotheeren in de Middeleeuwen zoo gaarne plachten aan te brengen in hunne kasteelen, zoodat het hun mogelijk was, verdachte gesprekken af te luisteren, of vijanden te bespieden.

De deur, met ijzer beslagen, voerde zeker nog naar andere geheimen, maar voorloopig werd de aandacht van Raffles en Brand getrokken door hetgeen er in het grootte, oude vertrek met zijn geweldige boekenkasten, zijn eiken zoldering, zijn zware gobelins aan de wanden en zijn eeuwenoude meubelen voorviel.

Dichtbij de ebbenhouten tafel stond Moore, bleek en met gefronste wenkbrauwen.

Hij was blijkbaar zoeven opgestaan uit den stoel, die schuin achter hem was weggeschoven, want vlak voor hem lag nog een dik, opengeslagen boek, waarin hij zeker had zitten lezen.

Vlak tegenover hem, met vlammeende oogen in een krijtwit gelaat stond Regina, gekleed in haar peignoir, het haar reeds voor den nacht opgemaakt.

Zij had op dat oogenblik Moore bij den arm gevat, schudde hem heen en weer en zeide op heeschen toon:

— Ben je een man, dat je mij dwingt, dit alles te bekennen? Heb je mij dan in het geheel niet meer lief? Er is een tijd geweest, Richard, dat ik je niet onverschillig was!

— Dat loochen ik niet, Regina — Mevrouw de gravin en — ik heb er berouw van! antwoordde Moore, terwijl hij zijn arm uit haar greep trachtte los te maken. Gij hebt mij dadelijk verward, gij hebt mij betooverd — maar die ban is verbroken, God lof! Gij weet wie ik liefheb — en nooit, nooit zal die liefde uit mijn hart gerukt kunnen worden! En ga nu — uw man mocht wakker geworden zijn!

— Je stuurt me dus weg? Je wijst mij van je? Weet wel wat je doet, Moore! Je kent mij niet als je gelooft, dat ik mij ongestraft laat terzijde schuiven! Ik heb je lief — en je tegen-

stand prikkelt mij alleen nog maar! Is het mogelijk, dat een man als jij dat bloedeloze, blonde meisje verkiest boven de vrouw die ik ben?

— Genoeg, gravin! viel Moore haar bijna ruw in de rede. Ik wil er niet meer van hooren. Gij spreekt over de dochter van uw echtgenoot! Weet gij dan niet wat gij aan hem verplicht zijt?

— Ik weet alleen wat ik aan mijn liefde verplicht ben! riep Regina op hartstochtelijken toon.

— Pas op, gravin — gij loopt in uw verderf op die wijze! riep Moore op waarschuwendenden toon. Ik gevoel dat er gevaar in de lucht hangt! Die Clifford — —

— Welnu, wat is er met hem hem? vroeg Regina op tartenden toon.

— Dat weet gij zeer goed! Hij wordt verteerd door jalouzie — hij gelooft dat ik — en gij — — —

— Laat het hem gelooven! Ware het slechts zoo! Richard — bedenk wat je doet als je mij niet verhoort! Ik verneder mij voor je! Laten wij samen vluchten — laten wij een nieuw leven beginnen, ver van hier!

Zij had haar beide armen om zijn hals geslagen, maar Moore bevrijdde zich met inspanning van al zijn krachten, stiet haar van zich af, en riep:

— Ga heen! Dat een vrouw zich zoo kan vergeten! Je zoudt mij dwingen om dingen te zeggen, die ik later diep zou berouwen! En ga nu!

Al het bloed was uit het gelaat van Regina geweken, en nu was er niets in haar donkere oogen te lezen dan doodelijke haat, toen zij nauwelijks verstaanbaar hijgde:

— Dat zal je duur te staan komen, Moore. Je hebt mij durven verwerpen — bij God, dat zal ik niet vergeten!

— Kom Brand — laten wij maar gaan! fluisterde Raffles zachtjes aan het oor van den jongen man. Dit is eigenlijk weinig belangrijk en ook niet voor onze ooren geschikt — en ik wil zien wat gindsche deur verbergt!

Hoofdstuk IV.

De moord.

Het schot had zoo luid geklonken door de stilte van het groote huis, het werd zoo krachtig teruggekaatst door de hooge muren van de vestibule, dat in een oogwenk een groot gedeelte van de gasten overeind vloog, en de bedienden van alle kanten kwamen toegelopen.

Toch verliepen er nog wel vijf minuten — sommigen verzekerden tien — alvorens alles ontdekt werd.

Giles was de eerste, die beneden in de vestibule aankwam, want hij was een van de weinige bedienden die gelijkvloers sliepen, met een der waakhonden naast zijn bed.

Bovendien behoefde hij zich volstrekt niet aan te kleeden, want hij had nog maar juist zijn livreejas uitgetrokken, en stond op het punt om zich ter ruste te begeven.

Zijn kamer was geheel aan het einde van een lange gang, die op de vestibule uitkwam.

Toen hij daar kwam, was het eerste geluid wat hij hoorde het slaan van de zware klok ter zijde van de trap.

Het was twee uur in den nacht.

Toen rukte hij de deur van een zijkamer open, draaide den schakelaar van het electriche licht om, keek rond, zag echter niets, ijde de vestibule dwars weder over, rukte de deur van de bibliotheek open.

De groote zaal was helder verlicht, en de tusschendeur naar een voorkamer, waar ook licht brandde, stond open.

En juist op den drempel van die deur lag een beweginglooze gedaante, terwijl een man tegen den deurpost leunde, en naar die gedaante keek, doodsbleek en met een groote revolver in de rechterhand.

Het was Richard Moore.

Met een schreeuw van ontzetting stormde Giles naar binnen, en hij werd op den voet gevolgd door eenige andere bedienden en een paar gasten, die inderhaast een paar kleedingstukken hadden aangeschoten.

In een oogwenk was de kleine groep omringd door acht of tien personen.

Giles greep Moore bij den arm, die nauwelijks scheen te beseffen wat er om hem heen gebeurde, en jammerde:

— Om Godswil — wat hebt gij gedaan?

— Ik? vroeg Moore, terwijl hij langzaam het hoofd oprichtte, en den bediende verdwaasd aanstaarde. Wat zou ik gedaan hebben?

Giles gaf hem niet eens antwoord, maar knielde naast de gedaante neder, en wentelde het lichaam om.

Het was graaf Edward Carrington.

Zijn gelaat was met bloed overstromd, en midden in het voorhoofd gaapte een donker, rood gat, waaruit langzaam het bloed wegstroomde.

Hij was reeds dood, daaraan viel niet te twijfelen.

Giles maakte een gebaar van woeste vertwijfeling, trok zich bij de haren en schreeuwde terwijl hij Moore wederom vastgreep:

— Waarom hebt gij dat gedaan?

— Ik — ik deed het niet! stamelde Moore.

— Er kleeft bloed aan uw hand — zie maar! gilde Giles wanhopig. Laat hem niet ontvluchten, heeren! Hij heeft mijn meester gedood! Wil een uwer niet om de politie telefoneeren?

— Ik — ik trachtte hem om te keeren — daarom is er bloed aan mijn handen gekomen! stamelde Moore, wiens starende oogen zich niet van het gelaat van het lijk schenen te kunnen losmaken.

Maar een van de mannelijke gasten was reeds naar voren getreden, greep hem nu ruw beet en beet hem toe:

— Verklaar dat alles aan den inspecteur! Ga nu rustig mee — tracht u niet te verzetten, want dat zou toch niet baten!

Iemand nam hem de revolver af en Moore liet zich rustig, schijnbaar volkomen versuft, meevoeren.

Maar in de vestibule had een vreeselijke ontmoeting plaats.

Lilian, in een witte peignoir gehuld, de bloote voetjes in muilen gestoken, kwam sidderend de trap af.

Halverwege bleef zij staan, zoodra zij den groep zag en stamelend vroeg zij:

— Wat is er? Wat is er geschied?

Giles was dadelijk bij haar en zeide smeekend, met gevouwen handen:

— Ga weer naar uw kamer, freule! Er is iets — iets zeer ernstigs met mijnheer den graaf gebeurd!

— Komaan vriend — freule Lilian moet het toch weten! zeide eensklaps een zware stem en Clifford maakte zich uit den groep los, ging de trap halverwege op en zeide, met gebogen hoofd:

— Gij zult al uw kracht behoeven, freule, om het te dragen, maar het kan u niet bespaard worden! Zooeven is uw vader met een revolver schot doodelijk gewond — en — wij hebben Richard Moore met de rookende revolver in de hand bij het lichaam van uw vader aangetroffen.

Het meisje bleef een oogenblik onbewegelijk als een standbeeld staan en toen zou zij bewusteloos voorover van de trap zijn geslagen, als Clifford haar niet bijtijds had opgevangen en haar in zijn armen de trap had afgedragen.

Maar Moore had alles gezien en plotseling scheen het besef van zijn toestand in hem levendig te worden.

Hij uitte een luide kreet, van woede en smart, rukte zich los, wierp Clifford ruw terzijde, die zooeven het bewusteloze jonge meisje op een rustbank had gelegd, boog zich over haar heen en riep snikkend:

— Kom toch tot jezelf, Lilian! ik deed het niet, dat zweer ik je! Hoe had ik jou vader kunnen dooden? Liever had ik het mijzelf gedaan! Ik ben onschuldig, zoowaar helpe mij God!

Maar de gasten wierpen zich weder tegelijk op hem, hij werd van haar weggerukt en naar een klein vertrek gevoerd, met slechts een venster en daar werd hij bewaakt door drie van de mannelijke gasten, totdat de politie er zou zijn.

Want Clifford had dadelijk getelefoneerd en een inspecteur van politie, een geneesheer en een rechercheur werden over een half uur uit Goole verwacht.

Men liet het lichaam van den doode op dezelfde plaats liggen en toen moest een van de gasten de moeilijke taak op zich nemen, de vrouw des huizes van het verschrikkelijke voorval in kennis te gaan stellen.

En al weder was het Clifford, die zich aanbod, om haar voorzichtig op de hoogte te brengen.

— Ik ken de gravin reeds geruimen tijd — zij stelt vertrouwen in mij, ik ben een vriend van haar en ik geloof dat ik de aangewezen persoon ben, om haar te gaan inlichten! zeide hij. Laat het kamermeisje haar eerst gaan wekken.

En met deze woorden ging hij heen, om het kamermeisje op te zoeken.

Raffles en Brand behoorden tot de laatsten, die in de vestibule aankwamen, waar zij zich aanstonds alles lieten vertellen door Giles, die geheel buiten zichzelf was en telkens opnieuw in een smartelijk gewezen losbarstte.

De minuten leken voorbij te kruipen en Raffles had zich reeds lang geleden zelf overtuigd, dat voor den rampzaligen Carrington geen menschelijke hulp meer kon baten.

Hij was daarna zijn zorgen gaan wijden aan het jonge meisje, Lilian en was er ten slotte tot zijn vreugde in geslaagd, haar weder tot bewustzijn te brengen en eenige woorden tot haar te spreken, die haar veel goed schenen te doen!

Eindelijk stond dan toch de gesloten auto voor het terras stil, welke het parket uit Goole had aangebracht, bestaande uit een commissaris, een inspecteur en een rechercheur, bijgestaan door een brigadier van politie.

Zij werden vergezeld door een gerechtelijk geneesheer.

Giles liet de heeren onmiddellijk in de groote ontvangkamer en daar vonden zij Regina, zeer bleek, maar blijkbaar volkomen kalm en zelfbeheerscht.

Zij was niet alleen, maar in gezelschap van een paar vertrouwde vrienden, waaronder ook Philip Clifford.

De commissaris trad aanstonds naar voren, nam zijn hoed af en zeide op zachten toon:

— Het doet mij leed, gravin, dat ik om deze noodlottige reden uw huis moet betreden! Wilt gij mij dadelijk een bediende meegeven om mij naar de plek te brengen, waar het lichaam gevonden is? Ik hoop toch dat men er niets heeft aangeraakt?

— De man die het deed, verklaarde zelf dat hij den doode heeft omgekeerd — maar ik geloof er niet aan! zeide Clifford kortaf.

— Men meent dus reeds zekerheid te hebben

aangaande de identiteit van den dader? hernam de commissaris, terwijl hij Clifford aanzag.

Deze haalde de schouders op en antwoordde:

— Daarentrent kan hoegenaamd geen twijfel bestaan, dunkt mij! Wij vonden hem met de revolver in de hand bij het lijk, geen volle minuut nadat wij het schot hadden hooren vallen.

— Waar is hij nu?

— Wij hebben hem in een zijkamer opgesloten en hem onder goede bewaking gelaten.

— Nu, wij zullen wel zien! Die bediende als ik u verzoeken mag?

— Giles, wijs de heeren den weg! zeide Regina.

Haar stem was toonloos en toch duidelijk verneembaar.

Giles, die bij de deur was blijven staan, opende haar weder en bracht de heeren, met den geneesheer inclus, door de vestibule naar de deur van de bibliotheek, die hij met een sleutel moest openen, daar hij haar op last van Clifford had moeten sluiten, deed een paar stappen en wees toen op het lichaam van den ongelukkigen Carrington, dat in een eenigszins gekromde houding half op zijde, op den grond lag.

— Dokter, wilt gij zoo goed zijn ons uw bevinding eens mede te deelen? vroeg de commissaris op zakelijken toon.

De geneesheer boog zich over den doode heen, bekeek even het kogelgat, stond bijna dadelijk weer op, betastte voorzichtig het hoofd aan de achterzijde en zeide toen:

— Neergeschoten op een afstand van ten hoogste drie meters, met een kogel uit een revolver van groot kaliber. De kogel is in de hersens blijven steken en de dood moet onmiddellijk zijn ingetreden.

— Wij hebben de revolver, mijnheer, als ik het mag opmerken! liet de schorre stem van Giles zich hooren, wiens oude oogen weder vol tranen waren geschoten, toen hij daar het lijk van zijn meester zag liggen.

— Waar is dat wapen? vroeg de inspecteur ernstig.

— Het ligt op dat tafeltje daarginds, mijnheer.

De inspecteur ging haastig naar het aangeezene tafeltje toe, nam er de groote revolver af en kwam er mee terug naar den commissaris.

De politiebeamten vormden een kleinen kring

om hem heen, toen hij het wapen onderzocht.

— Een kogel is afgeschoten — een zeer veel voorkomende revolver — fabrikaat Wesson — kaliber elf! Alleen loopen de meeste heeren niet gaarne met zulk een groot wapen in hun zak.

De commissaris had het wapen overgenomen, liet het aan den dokter zien en vroeg:

— Kan het hiermee gedaan zijn, dokter?

— Dat is zeer wel mogelijk, commissaris! antwoordde de dokter, die slechts even een blik in den loop van het wapen had geslagen. Het is zelfs meer dan waarschijnlijk, maar zekerheid zou natuurlijk pas te verschaffen zijn na verwijdering van den kogel!

De commissaris van politie had het wapen weder teruggenomen en wendde zich tot Giles met de vraag:

— Dit wapen was dus in de hand van den man, die bij den doode stond?

— Ja mijnheer!

— Wie kunnen dat getuigen?

— Minstens drie of vier personen — en ik ook, mijnheer! antwoordde Giles op doffen toon.

— Gij hebt het gezien? Waar stond de man?

— Op geen pas van het lichaam!

— Gelooft gij dat die revolver hem kan hebben toebehoord?

— Mijnheer Moore had juist zulk een revolver!

— Dat is de naam van den man die bij het lichaam stond?

— Richard Moore — tot uw dienst, mijnheer!

De commissaris dacht even na en zeide toen kortaf:

— Breng ons bij hem — wij zullen hem eerst ondervragen en dan al degenen, die waardevolle getuigenis kunnen afleggen.

Allen verlieten de bibliotheek weder, waarvan de deur weer zorgvuldig gesloten werd en thans stak de commissaris dien sleutel in zijn zak.

Maar zoodra zij allen in de vestibule waren gekomen, vroeg hij aan Giles:

— Kan men nog op een andere wijze in de bibliotheek komen?

— Alleen nog maar door de kamer en de deur, op welks drempel het lijk van mijn ongelukkigen meester ligt!

— En die kamer?

— Zij heeft slechts een deur, die op de breede

gang uitkomt, aan het begin van de vestibule.

— Dan moet die deur ook gesloten worden! De toestand daarbinnen mag volstrekt niet veranderd worden, totdat ons onderzoek volkomen is afgelopen.

Zwijgend bracht Giles den commissaris in de breede gang, die zich rechts van de vestibule uitstreckte en stond stil voor een hooge, eikenhouten deur.

— Dit is de kamer, mijnheer! zeide hij zacht.

De commissaris opende de deur en kon nu, dwars door het donkere voorvertrek heen, in de flauw verlichte bibliotheek zien — en ook zag hij de roerlooze gedaante op den drempel.

Hij nam den sleutel aan de binnenzijde uit het slot, stak hem er aan de buitenzijde weer in, sloot de deur en stak den sleutel bij zich.

— Nu naar den man, die bij den verslagene stond! zeide hij kortaf.

De twee mannen voegden zich weder bij het zijgend wachtende groepje politiebeamten en allen staken de vestibule dwars over en gingen het vertrek binnen, waar Moore bewaakt werd.

De jonge man zat in diepe gedachten verzonken, achterover leunend in zijn stoel, met gesloten oogen en een smartelijke trek op het gelaat.

Hij scheen nauwelijks te bemerken dat de deur geopend werd en pas op het hooren van de stem van den commissaris, opende hij de oogen.

En dadelijk kwam er een vastberaden uitdrukking op zijn gelaat en hij richtte zich zoo hoog mogelijk op, toen hij aan de uniform van den brigadier zag, met wien hij te doen had.

De commissaris was op hem toegetreden, zag hem scherp aan en vroeg:

— Uw naam?

— Richard Moore!

— Weet gij waarvan men u beschuldigt?

— Ik weet het!

— Wat hebt gij er op te zeggen?

— Niets anders dan dat ik onschuldig ben aan den dood van graaf Carrington — en dat ik het bezweer bij het liefste dat ik op aarde bezit!

Aanbevelend,
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk V.

Het verhoor.

De commissaris keek Moore nogmaals aandachtig aan en hernam toen:

— Behoort gij tot de gasten?

— Neen, ik ben secretaris en bibliothecaris op het slot!

— Hoe lang waart gij in dienst van graaf Edward Carrington?

— Sedert drie jaren!

— Gij ontkent toch zeker niet, dat men u met de revolver in de hand vlak bij het lichaam van den vermoorden graaf heeft gevonden?

— Ik ontken het niet!

— Hoe verklaart gij dat dan?

— Ik — ik was in de bibliotheek geweest, waar ik had gewerkt en juist nadat ik op weg

was naar mijn kamer, om mij ter ruste te be-
geven, hoorde ik een schot vallen! Ik keerde
onmiddellijk weer op mijn schreden terug en
vond den ongelukkigen graaf, badend in zijn
bloed, op den drempel van de tusschendeur
liggen. Hij had een kogelgat in het voorhoofd
en ik begreep onmiddellijk dat hulp hier niet
meer kon baten. Niet ver van hem vandaan lag
de revolver....

— Deze? vroeg de commissaris, terwijl hij
eensklaps het wapen te voorschijn haalde en
aan Moore liet zien.

— Ja, dat was het wapen!

— Het behoort u toch toe?

— Neen — het is niet van mij! Het is waar,

ik bezit juist zulk een revolver, van hetzelfde fabrikaat en kaliber — maar die had ik niet bij mij! Ze ligt in de lade van mijn schrijftafel op mijn kamer!

De commissaris wenkte Giles, die bij de deur was blijven staan, fluisterde hem een paar woorden in en de bediende verwijderde zich.

En onmiddellijk hernam de commissaris zijn ondervraging.

— Hoe laat was het ongeveer toen het schot viel, zooals gij daareven zeldet?

— Het kan niet ver van twee uur zijn geweest!

— Wat deed gij zoo laat in de bibliotheek?

— Ik zeide u reeds dat ik daar werkte!

— Was het meer uw gewoonte, zoo laat op te blijven?

— Soms deed ik het wel!

— Kunt gij u niet voorstellen, wat graaf Carrington in de bibliotheek kwam doen?

— Ik weet het niet — ik kan het mij niet voorstellen!

— Ik kan niet nalaten, mijnheer Moore, er u op te wijzen, dat uw toestand hoogst gevaarlijk is! Kunt gij niets tot uw verontschuldiging inbrengen? Is er niemand anders in de bibliotheek geweest?

Even liep er iets als een huivering over het bleek gelaat van Moore en zijn stem had een schorren klank, toen hij antwoordde:

— Niemand! Ik ben geheel alleen gebleven.

— Zaagt gij het lichaam onmiddellijk liggen, nadat gij waart teruggesnel op het hooren van het schot?

— Dadelijk!

— Gij hadt natuurlijk het licht uitgedraaid toen gij heengingt?

— Zooals ik steeds placht te doen!

— Weet gij het heel zeker?

— Volkomen zeker!

— Gij hebt het dus weer aan moeten steken, om het lichaam te kunnen zien?

— Neen — ik behoefde geen licht aan te steken — het was op!

De commissaris wisselde een veelzeggenden blik met den inspecteur, die even de schouders ophaalde en juist op dat oogenblik kwam Giles weer terug en zeide op zachten toon iets tot den commissaris.

Het gelaat van den politiebeambte kreeg een

harde en strenge uitdrukking, toen hij zich opnieuw tot Moore wendde en zeide:

— Deze man is zooeven op uw kamer geweest. Ik had hem gezonden om uw revolver uit de lade te halen. Er is niets van dien aard te vinden, noch in de lade van uw schrijftafel, noch in die van de kleine tafel voor het raam, noch ergens anders! Gij begrijpt zeker wel wat dat beteekent?

Het gezicht van Moore vertrok zich krampachtig en hij trachtte iets te zeggen, maar hij kon er niet in slagen en boog zwijgend het hoofd.

Een oogenblik was het zeer stil in het vertrek, want allen die daar aanwezig waren, begrepen, welk een noodlottige beteekenis die ontdekking voor den verdachte moest hebben.

De commissaris had even nagedacht en hernam nu, zich tot de gasten wendende:

— Ik heb mijnheer Moore eenige vragen van delicaat aard te stellen. Ik zal de heeren moeten verzoeken, zich te verwijderen. Degenen echter die meenen, nuttige getuigenis te kunnen afleggen, willen zich zeker wel tot mijn beschikking houden!

De gasten bogen zwijgend en gingen heen, door Giles vergezeld.

Zoodra de deur achter hen was dichtgevallen begon de commissaris weder:

— Richard Moore, ik ben thans verplicht en u op te wijzen, dat van dit oogenblik af ieder woord dat gij zegt, later tegen u kan worden aangevoerd! Overweeg dus, of gij er niet verstandig aan zult doen, de waarheid en niets dan de waarheid te zeggen!

En toen Moore bleef zwijgen en duister voor zich uitkeek, vervolgde de commissaris:

— Gij moet zelf inzien, dat de bewijzen tegen u overstelpend zijn. Toch wil ik u wat helpen, door u te verzekeren, dat die aanduidingen voor mij nog niet geheel en al voldoende zijn! Ik zoek — naar het motief! Hadt gij redenen om graaf Edward Carrington te haten?

— Niet in het minst! Integendeel — wij waren vrienden, ondanks het verschil in leeftijd. Hij betaalde mij een zeer ruim salaris, hij stelde evenveel belang in het werk dat ik verrichtte als ikzelf, hij behandelde mij als een huisgenoot — hij was mijn vriend!

— Mijnheer Moore, gij moet begrijpen, dat ik hier niet gekomen ben, alvorens mij op de hoogte te stellen van... de toestanden in dit huis! Er gaan geruchten — het doet mij leed dat ik die zaak moet aanroeren — geruchten, waarbij — mevrouw de gravin betrokken is!

Moore had met een ruk het hoofd opgeheven en zijn oogen vlamden nu, toen hij uitriep:

— Dan liegen die geruchten, als zij mijn naam in dit verband noemen! Gravin Regina koesterde vriendschap voor mij en — — —

— Niets meer dan vriendschap? hernam de commissaris langzaam.

— Mijnheer, ik verbied u — — —

— Gij hebt niets te verbieden, mijnheer! Ik doe hier slechts mijn plicht, ik moet naar de beweegredenen speuren, die alles kunnen verklaren en ik ben dus wel genoodzaakt, dingen aan te roeren, welke men anders niet bespreekt! Het is een publiek geheim dat gravin Regina u onderscheidde met meer dan gewone vriendschap!

Moore was met gebalde vuisten een stap op den commissaris toegetroden en beet hem toe:

— Gij zult toch niet durven zeggen, dat ik haar... haar minnaar was?

— Zoover zal ik niet gaan, mijnheer Moore! antwoordde de commissaris bedaard. Ik denk er niet aan, de gravin te beleedigen. Maar ik herhaal u — ik zoek naar beweegredenen! En ik zal ze vinden ook, dat verzeker ik u! Gij waart in de bibliotheek, om twee uur in den nacht! De graaf was er ook! Wat heeft dat te beteken? Waarom was ook de gravin op? Want ik heb zoeven reeds vernomen, dat zij geheel gekleed was — althans niet uit haar bed behoefde te komen! Hebt gij haar vannacht niet gezien?

— Ik zag haar het laatst toen zij afscheid nam om zich naar haar kamer te begeven!

— Daar blijft gij bij?

— Daar blijf ik bij!

— Het is goed! Gij zegt dus dat gij geen reden hadt om den graaf te haten?

— Hij was mijn beste vriend!

De commissaris dacht een oogenblik na en vroeg toen weder:

— Waar bevindt zich uw slaapkamer?

— Op de eerste verdieping, vlak bij de groote trap van de vestibule!

— Hoever waart gij op uw weg, toen gij het schot hoordet?

— Bijna boven aan de trap!

— Gij keerdet u toen natuurlijk dadelijk om?

— Dadelijk!

— Als niet gij het gedaan hebt — dan moet een ander natuurlijk de misdaad gepleegd hebben! Nu zijn er maar twee uitgangen van de bibliotheek — een naar de vestibule, de andere door de voorkamer naar de breede gang! Als er iemand door de vestibuledeur was gekomen, om na de daad de vlucht te nemen, dan hadt gij hem natuurlijk moeten zien, nietwaar?

— Zonder twijfel! antwoordde Moore en zijn stem klonk onzeker.

— De moordenaar zou dus na zijn daad gevlucht moeten zijn door de voorkamer en daarbij over het lijk van zijn slachtoffer hebben moeten heenstappen! Wij zullen voor het oogenblik maar eens aannemen dat dit niet volkomen onmogelijk is! Hebt gij van dat alles dan niets gemerkt?

— Ik heb niets gezien! antwoordde Moore kortaf. En toch moet de moordenaar langs dien weg gevlucht zijn — het kan niet anders!

— Hoe lang duurde het ongeveer, voor gij de deur van de vestibule opendet?

— Zeker niet meer dan vijf of zes seconden op zijn hoogst! Ik sprong de trap met twee of drie treden tegelijk af!

— Nu iets anders, mijnheer Moore — en geef wel acht, dat ge mij zoo nauwkeurig mogelijk antwoordt! Tot hoelang hebt gij in de bibliotheek zitten werken?

Moore gaf niet dadelijk antwoord en het was duidelijk te zien, dat hij in verwarring was.

Toen antwoordde hij nauwelijks hoorbaar:

— Ik weet het niet nauwkeurig — niet veel later dan half twee, denk ik!

— Tot half twee? En het schot viel om twee uur? Weet gij het wel heel zeker? Gij zijt dus niet aanstonds van de bibliotheek naar uw kamer gegaan?

— Ik heb — in het park gewandeld!

— Zoo laat in den nacht? Een zonderlinge uitspanning! Geheel alleen?

— Ja — alleen!

— En om bij tweeën zijt gij weer binnen gekomen?

— Zoo is het! Ik kwam door een achterdeur binnen, volgde een gang, kwam in de vestibule uit en liep haastig de trap naar mijn kamer op, toen ik, ongeveer op de bovenste trede staande, het schot hoorde vallen! Dat is de waarheid! En zwijg nu — praat niet verder — begrijpt gij niet dat gij mij martelt? Ik wil niets meer zeggen! Ik deed het niet, dat zweer ik! Ik zweer dat mijn revolver nog vanavond in de lade van mijn schrijftafel lag. Ik zweer dat ik mij tegenover de gravin niets te verwijten heb. En dat is alles — — —

Als een doodelijk vermoeid man liet hij zich weer in zijn stoel neervallen en bedekte het gelaat met de handen.

De inspecteur, die alle vragen en antwoorden zorgvuldig had genoteerd, sprak nu op zachten toon gedurende eenigen tijd met den commissaris en beiden wierpen nu en dan een steelschen blik op den jongen man, die daar, schijnbaar geheel vernietigd, ternerder zat.

Toen sprak de commissaris weder op ernstigen toon:

— Richard Moore, ik ben genoodzaakt u tot mijn arrestant te verklaren. De bewijzen tegen u zijn van zoodanigen aard, dat er aan uw schuld bijna niet te twijfelen valt! Maak u dus gereed, om ons aanstonds te volgen. De rechercheur en de brigadier zullen u vergezellen — —

Moore hief het hoofd op en zeide op bitteren toon:

— Gij zijt zeker bevreesd dat ik de hand aan mij zelf zal slaan? Dan kent gij mij slecht! Of denkt gij dat ik zou vluchten? Ook daaraan denk ik niet — mijn onschuld moet aan den dag komen! Maar het zij hoe het zij — —

Hij stond op en vervolgde:

— Ik heb slechts weinig toebereidselen te maken. Een paar regels aan mijn oude moeder, als ik u verzoeken mag — en een paar woorden tot freule Lilian!

— Wie is dat? vroeg de Inspecteur.

— De dochter van graaf Carrington!

Weer wisselden de beide politiebeamten een veelzeggenden blik, maar Moore kreeg toestemming om het briefje te schrijven en het afscheid te nemen.

Zoodra de deur achter de drie mannen ge-

sloten was, richtte zich de commissaris tot den brigadier en beval kortaf:

— Die bediende — Giles geloof ik — laat hem hier komen!

De brigadier ging heen en een oogenblik later trad Giles met roode oogen en bevend het vertrek binnen.

De commissaris riep hem bij zich, stelde hem met een paar vriendelijke woorden op zijn gemak en begon toen:

— Je bent hier zeker reeds lang in dienst, goede vriend?

— 27 jaar, mijnheer!

— Dat is een heele tijd! Je zult dan wel heel wat uit het particuliere leven van je meester weten!

— Ik wist waar ik behoorde te staan, mijnheer — en ik ben nooit nieuwsgierig geweest! hernam Giles kortaf.

— Dat mag zoo zijn — maar er zijn dingen, die zelfs aan een niet nieuwsgierig man bezwaarlijk kunnen ontgaan! hernam de commissaris glimlachend. Hoe lang was je meester getrouwd?

— Gij bedoelt voor de tweede maal? Nauwelijks drie jaren!

— Gravin Regina is zeker heel wat jonger?

— Zij is niet lang geleden 32 jaar geworden!

— Een groot verschil in leeftijd! Dat gaat niet altijd even goed! Men zegt, goede vriend, dat gravin Regina mijnheer Moore, den bibliothecaris — — — bijzonder genegen was!

— Het is wel mogelijk, mijnheer — dat zijn mijn zaken niet! antwoordde Giles ontwijkend.

— Je bent een bediende van het goede slag! hernam de commissaris, een weinig teleurgesteld. En nu zal ik je op den man af moeten vragen, of mijnheer Moore en graaf Carrington op gonden voet met elkander stonden.

— Op den best mogelijken voet, mijnheer!

— Nimmer ruzie?

— Nooit!

— Gij hebt uw meester nooit hooren twisten? Ik heb mij laten zeggen dat hij soms uiterst driftig kon zijn — en hij was zeer jaloersch op zijn vrouw!

Eensklaps begon Giles over alle leden te beven en hij wong zenuwachtig zijn handen, toen hij hernam:

— Vannacht — vannacht heb ik mijn meester hooren praten in de bibliotheek — zeer luid

praten — heel driftig! Ja, dat was zeker een twist — maar mij dunkt — dat kan toch niet met mijnheer Moore zijn geweest!

De commissaris leek als een jachthond, die wild ruikt, de ooren te spitsen — het was hem alsof hij een kort oogenblikje den wiekslag van de waarheid hoorde ruischen, die vlak langs hem heenstreek — — —

Hij keek den bediende strak aan, die daar bevend en blijkbaar in de grootste verwarring voor hem stond en hernam:

— Bedenk, mijn vriend, dat je verklaringen van groot gewicht kunnen zijn en dat hier misschien het leven van een mensch op het spel staat! Je hebt dus je meester luid hooren spreken in de bibliotheek?

— Zoo is het!

— Hoe laat?

— Het moet omstreeks half twee — — mischien wat later zijn geweest!

— Hoe kwam het dat je toen nog op was?

— Ik ga soms heel laat naar bed — als ik denk dat de graaf mij nog noodig kan hebben.

— Waarom dacht je dat in dit bijzondere geval?

— Mijnheer de graaf was om een uur nog in zijn kamer. Ik maakte toen een grogje voor hem gereed.

— Bleef hij wel eens meer zoo laat op?

— Soms!

— Hoe was zijn stemming?

— Hij scheen opgewonden en mistroostig te zijn, hij liep de kamer op en neer en praatte in zichzelf. En stil eens — daar valt het mij eensklaps in, dat hij, toen ik zijn grog voor hem gereed maakte, de lade van zijn schrijftafel opende en er zijn kleine browning uitnam!

— Weet je dat zeker?

— Ik zou er geen eed op durven doen, want het wapen heb ik niet in zijn hand gezien, maar ik weet heel zeker dat het steeds in die lade ligt en ik zag ook duidelijk dat hij iets in zijn zak liet glijden.

— Ging je daarna de kamer uit?

— Ja mijnheer.

— Wat deed je meester toen?

— Hij zat voor zijn schrijftafel en las, geloof ik, een brief — maar het kan ook wel een klein boek geweest zijn.

— Waar ging je toen heen?

— Eerst nog even naar de vestibule, toen naar mijn kamertje, waar ik heel vaak wacht, als mijn meester laat op is, omdat hij mij dan soms wel eens roept met de electricische schel, die in mijn kamer uitkomt.

— Waar is die kamer?

— Gelijkvloers, mijnheer! Het eenige raam ziet uit op het park. Het was zeer warm en omdat ik wat doezelig werd, opende ik dat raam en — toen zag ik mijnheer Moore in het park loopen!

— Alleen? vroeg de commissaris ademloos.

— Neen, mijnheer — met gravin Regina!

Het scheelde weinig of de commissaris had een kreet van zegepraal geslaakt en mompelde in zichzelf.

— Hij heeft dus gelogen! Zij was wel degelijk zijn minnares!

En luid vervolgde hij:

— Hoe liepen zij? Als gelieven denk je? Hij met den arm om haar schouder geslagen?

— Neen mijnheer, daar leek het in het geheel niet op! antwoordde Gfles hoofdschuddend. Mevrouw de gravin leek heel opgewonden te zijn, en nu en dan stond zij stil, om haar armen om zijn hals te slaan, en dan duwde mijnheer Moore haar weg — en toen kon ik hen niet meer zien, want zij gingen om den hoek van het huis.

— Misschien trachtte zij hem over te halen, om den man uit den weg te ruimen, en wilde hij aanvankelijk niet toestemmen! bromde de commissaris voor zich heen. Het wordt nu alles zoo helder als glas — ofschoon er toch nog een paar zaken zijn, die opheldering behoeven!

Hij bleef een oogenblik in gedachten verzonken staan, en vroeg toen verder:

— Wat deed je toen?

— Ik bleef nog wat zitten — maar zeker niet langer dan vijf minuten, mijnheer, ging toen weer naar de vestibule, om mijn ronde te doen, en hoorde, toen ik langs de deur van de bibliotheek ging, mijn meester luid spreken, en blijkbaar zeer opgewonden. Ik liep echter door — want eerlijk gezegd dacht ik dat mijn meester het met mijnheer Moore over een onbeteekenend onderwerp aan den stok had.

— En waarom geloof je dat dat niet kan?

— Zoover ga ik niet, mijnheer! Ik zeg niet

dat het niet kan — alleen maar dat het wat vreemd is! Want het is een heele weg van de plek waar ik mijnheer Moore voor het laatst in het park zag, tot aan de bibliotheek, daar hij heelemaal om het slot had moeten heenloopen. Er is maar een deur naar buiten, waarvan hij een sleutel heeft en die moest hij dus wel binnengaan.

— Je weet natuurlijk volstrekt niet of de gravin toen nog bij hem was?

— Daar weet ik volstrekt niets van, mijnheer!

— Heb je de stem niet gehoord van den man, met wien je meester redetwistte?

— Neen mijnheer — de graaf was alleen aan het woord!

— Sprak je meester wel eens in zichzelf?

— Vaak — als hij driftig was!

Die mededeeling scheen den commissaris niet veel genoeg te doen, want hij fronste de wenkbrauwen en bromde binnensmonds:

— Ik zeide zoeven dat het zoo helder als glas is — maar ik begin te gelooven dat dit toch niet volkomen overeenkomstig de waarheid is!

Op dit oogenblik werd de deur weer geopend, en Moore trad binnen.

Zijn gelaat had nu een bijna opgewekte uitdrukking, tot groote verwondering van den commissaris.

Achter hem werden de gedaanten van den rechercheur en inspecteur zichtbaar.

— Welnu? vroeg de commissaris.

— De arrestant heeft onder ons toezicht een brief aan zijn moeder geschreven, en afscheid genomen van freule Lilian!

— En — wenscht gij in het geheel geen afscheid te nemen van gravin Regina? vroeg de commissaris, terwijl hij Moore scherp aanzag.

— Daaraan voel ik volstrekt geen behoefte mijnheer! antwoordde Moore koeltjes. Freule Lilian gelooft niet aan mijn schuld — en de rest is mij thans volkomen onverschillig. Zij gelooft dat de waarheid binnen enkele dagen aan het licht moet komen — en dat geloof ik ook! Voer mij nu weg, wat ik u verzoeken mag!

— Aanstonds — wij hebben nog een kleinigheid te doen! antwoordde de commissaris.

Hoofdstuk VI.

Een onverwachte onthulling.

De commissaris keek Moore eenige oogenblikken doorborend aan en begon toen langzaam weder:

— Mijnheer Moore, het schijnt nog steeds niet volkomen tot u te zijn doorgedrongen, dat uw toestand hoogst gevaarlijk is! Gij schijnt niet te begrijpen, dat de bewijslast u wel eens zou kunnen verpletteren en tegen beter weten in hebt gij mij leugens op de mouw trachten te spelden!

Moore hief snel het hoofd op en scheen iets te willen zeggen, maar hij bedacht zich, kneep de handen tot vuisten en wendde zich zwijgend, met gebogen hoofd af, terwijl zijn wenkbrauwen zich fronsten.

— Gij wilt niet antwoorden? Gij wilt niet zelf uw... onjuiste mededeeling van zoeven herroepen? Dan dwingt gij mij wel, het zelf te doen! hernam de commissaris. Mijnheer Moore, toen ik u zoeven vroeg of gij alleen in het

park wandeldet van half twee tot niet ver van twee uur, toen hebt gij daarop bevestigend geantwoord. Dat is een leugen. Gij waart in gezelschap van gravin Regina...

Met een ruk hief Moore het hoofd op en zijn gelaat was nog bleeker geworden, toen hij met toornige verachting uitriep:

— Denkt ge mij zoo te vangen? Gij hebt niet met een kind te doen!

— Maar dan toch met een heel onverstandig man, mijnheer Moore! zeide de commissaris rustig. Ik weet het — gij waart in gezelschap van gravin Regina! Tracht het toch niet te ontkennen — men heeft u beiden gezien!

— Ik ben dus bespionneerd? riep Moore op heftigen toon.

— Geenszins! Het was louter toeval dat men u zag! Zoudt ge niet beter doen met het nu maar te bekennen?

Het was duidelijk te zien, dat zich een heftige

tweestrijd in het gemoed van den jongen man afspeelde.

Maar eindelijk scheen hij zich gewonnen te geven en op doffen toon kwam zijn antwoord :

— Welnu dan het is zoo ! Maar ik zweer u dat het een volkomen onschuldige wandeling was !

— Daaraan twijfelt niemand ! hernam de commissaris sarcastisch. De gravin trachtte eenige malen haar armen om uw hals te slaan en...

— Het is niet waar ! kreet Moore. Gij belastert haar !

— Daaraan denk ik geen oogenblik, mijnheer Moore ! sprak de commissaris op koelen toon. Ik denk er alleen aan, deze duistere zaak tot klaarheid te brengen — en ik zal haar ook tot klaarheid brengen, dat verzeker ik u ! Ik ga dus door. Zij trachtte de armen om uw hals te slaan, wat eveneens gezien is, maar gij hebt haar teruggeduwd !

— Welnu — wat verder ? vroeg Moore op norschen toon. Wat heeft dit alles met de zaak te maken ? Waarom spreekt gij er over ? Wat belet u, mij aanstonds gevankelijk weg te voeren ?

— Dat belet mij mijn geweten, mijnheer Moore ! antwoordde de commissaris kalm. Gij vergist u als gij mij voor een beul aanziet ! Ik wil u iedere kans geven, om uw onschuld glashelder aan te toonen ! Gij maakt mij dat echter zeer moeilijk, wanneer gij begint, wat ik beleefdheidshalve zal noemen — — — onjuistheden op te dissen !

Hij zweeg even, om den arrestant aandachtig op te nemen en hernam toen schijnbaar terloops :

— Gij ontkent, dat er eenige teedere verhouding tusschen u en de gravin heeft bestaan ?

— Dat ontken ik — en dat zal ik tot mijn laatsten ademtocht blijven ontkennen !

— Het is goed, mijnheer Moore — wij zullen zien ! Breng den arrestant weg — dat wil zeggen, voer hem naar het vertrek waar hij zooeven bewaakt werd en houd hem goed in het oog.

Moore werd weder weggeleid en zoodra de deur achter hem gesloten was en ook Giles zich had moeten verwijderen, beval de commissaris op zachten toon :

— Verzoek gravin Regina om hier te komen.

De brigadier salueerde, ging heen en keerde na een vrij langdurige tusschenpoos met de gravin terug, die thans geheel was aangekleed en den commissaris een lijkbleek, volkomen ontdaan gelaat vertoonde.

Deze was opgestaan, bood haar met een hoffelijke buiging een stoel aan en begon toen :

— Het spijt mij zeer, gravin, dat ik u nogmaals moet lastig vallen — maar het verhoor heeft een wending genomen, die dit noodzakelijk maakte — — —

Regina hief snel het hoofd op en wierp den commissaris een schuwen blik toe, maar zij zeide niets.

De politiebeambte keek haar door zijn half dichtgeknepen oogleden aandachtig aan en vervolgde :

— Ik kan het niet voor u verzwijgen, gravin, dat uw verklaring in deze zaak van zeer groot gewicht kan zijn ! Uw getuigenis kan — een man van de galg redden, of hem zijn hoofd door den strop doen steken !

Een lange rilling liep bij deze woorden over het lenige lichaam van de jonge gravin en haar stem was nauwelijks verstaanbaar, toen zij zeide :

— Ik — ik kan niets met zekerheid verklaren !

— Toch niet, gravin ? hernam de commissaris. Speelt mijn geheugen mij dan parten ? Ik meen mij te herinneren, dat gij reeds als uw meening hebt te kennen gegeven, dat niemand anders dan mijnheer Moore de daad kan hebben gepleegd !

— Dat kan ik niet met zekerheid gezegd hebben ! riep Regina met heftigheid uit.

— Neen ? Nu — dan heb ik mij vergist ! zeide de commissaris luchtig. Ik meende dat gij het beter dan iemand moest weten !

— Hoezoo ? Waarom juist ik ?

— Dat zal ik u zeggen ! Gij zijt vannacht geruimen tijd in gezelschap geweest van mijnheer Moore — — —

Een vale tint verspreidde zich over het gelaat van Regina en herhaaldelijk moest zij haar lippen met haar tong bevochtigen, voor zij stamelend kon uitbrengen :

— Dat is niet waar ! Ik heb hem in de bibliotheek maar zeer kort gesproken — —

De commissaris hief verrast het hoofd op en zijn schrandere oogen fonkelden, toen hij op levendigen toon uitriep :

— In de bibliotheek? Waart gij daar dan?
Regina zag aanstonds in, dat zij zich versproken had en antwoordde fluisterend:

— Slechts zeer korten tijd!

— Een leugen te meer van mijnheer Moore dus! Hij zeide, dat hij u vannacht, na u goeden avond te hebben gewenscht, in het geheel niet meer gesproken had. O, ik heb hem op meer onjuistheden kunnen betrappen! Maar wij zullen dat voorloopig laten varen. Ik wilde niet over de bibliotheek spreken, gravin — maar over het park! Bedenk u dus eens goed. Gij hebt met mijnheer Moore een half uur in het park gewandeld — — —

— Heeft hij dat gezegd? kreet Regina.

— Neen, mevrouw, dat moet ik tot zijn eer zeggen — hij loochende het hardnekkig! antwoordde de commissaris langzaam en schijnbaar achteloos met een koperen lucifersstandaard spelend, maar haar al dien tijd scherp van onder zijn dichte wenkbrauwen opnemend. Mijnheer Moore is in dat opzicht een echte gentleman! Hij gaf pas toe, toen ik hem met stelligheid verklaarde, dat ontkennen niet zou baten — want men heeft u beiden gezien! En bedenk nu wel — door dadelijk toe te stemmen, dat hij met u tot bijna twee uur in het park gewandeld had, zou mijnheer Moore zijn toestand aanmerkelijk hebben verbeterd! Want nietwaar — het staat vast, dat de moord precies om twee uur vannacht gepleegd werd! Wat zegt gij van zulk een ridderlijkheid?

Regina wrong haar witte handen en haar gelaat vertrok zich smartelijk.

Blijkbaar voerde zij een hevigen strijd met zichzelf.

Er kwam een uitdrukking van angst en ontzetting in haar oogen en toen fluisterde zij heesch:

— Het is waar — ik wandelde met hem in het park, van even over half twee tot twee uur!

— Ik dank u voor die mededeeling, gravin! Wanneer gij op dezen weg doorgaat, dan komen wij misschien tot een opheldering van het geheim! En zeg mij nu eens op den man af — gij bemerkt, dat ik niet op het pijnlijke onderwerp doorga en u geen vragen stel, die men een getrouwde vrouw nu eenmaal zeer ongaarne stelt — gelooft gij dat Moore, toen hij u verliet, nog

bijtijds in de bibliotheek kan zijn geweest, om daar graaf Edward te doodden?

— Het is bijna onmogelijk — en toch kan het niet anders! antwoordde Regina moeilijk.

— Waarom?

— Omdat Giles vijf seconden nadat het schot viel reeds in de bibliotheek was en hem daar vond!

— Maar mijnheer Moore kan zelf zeer snel hebben geloopt, toen hij het schot hoorde! Waar waart gij toen het viel?

— Ik was juist naar mijn kamer teruggekeerd!

— Weet gij dat uw bediende mij heeft medegedeeld, dat er aan de misdaad een twist vooraf is gegaan?

— Een twist? herhaalde Regina toonloos, terwijl zij den commissaris met starende oogen aankeek.

— Zooals ik zeg, gravin! Een hooglopende twist! Uw man scheen zeer toornig te zijn — en hij was bijna voortdurend alleen aan het woord!

Regina was langzaam opgestaan en stond nu onbewegelijk als een standbeeld voor de tafel, waarachter de commissaris gezeten was.

Toen kwam het langzaam over haar lippen:

— Dat is onmogelijk, mijnheer! Gij hoort toch dat ik het u beken? Van half twee tot twee uur wandelde ik aan de zijde van mijnheer Moore in het park!

— Ik heb het u hooren verklaren, gravin — en ik koester deswege groote bewondering voor u! zeide de commissaris glimlachend. Ik hoop dat wij niet meer op dat onderdeel behoeven terug te komen — dat voor u zeer pijnlijk moet zijn! Intusschen staat het vast dat de graaf op kwaden toon tegen iemand sprak. Wie kan dat dan geweest zijn?

— Dat moet de moordenaar zijn geweest, mijnheer! kreet Regina doodsbleek.

— Alles goed en wel, madame — maar waar bleef dan die man, die moordenaar, gedurende de paar seconden die er verliepen van het oogenblik van het vallen van het schot tot dat, waarop mijnheer Moore de deur opende?

— Ik — ik weet het niet! stotterde Regina, terwijl ze zich langzaam met de trillende vingers over het witte voorhoofd streek. Ik zal er nog gek van worden — dat voel ik!

De politiebeambte had zich achterover in zijn stoel geworpen en zijn stem had eensklaps weer een geheel anderen, strengen klank gekregen, toen hij hernam:

— Mevrouw de gravin — ik geloof dat wij onzen tijd verbeuzelen! Wij dwalen af op zijpaden — en het begaan van den hoofdweg is toch zoo eenvoudig en leidt dadelijk tot het doel! Mijnheer Moore alleen kan de schuldige zijn, want hij is bij het lijk van uw man aangekomen — en — over een paar weken beklimt hij het schavot!

De jonge vrouw deed wankelend een stap vooruit, leunde met de hand op het tafelblad, sloot een oogenblik de oogen, alsof zij een afschuwelijk visioen wilde verdrijven, strekte plotseling de armen afwerend uit en gilde:

— Neen! Dat niet! Dat is meer dan ik dragen kan! Hij is onschuldig! Hij deed het niet — hij kan het niet gedaan hebben! — Toen het schot viel — toen was hij nog naast mij, voor de deur van mijn slaapkamer!

De inspecteur moest haastig opspringen, om Regina op te vangen en naar haar stoel te geleiden, maar de commissaris maakte een gebaar van zegepraal en mompelde voor zich heen:

— Eindelijk! Eindelijk heb ik haar waar ik haar hebben wilde! Hij heeft haar van zich afgevoeren — maar haar liefde is toch nog sterker dan haar wraakzucht!

Hij gaf den brigadier een wenk, die dadelijk een glas water ging inschenken aan het kleine buffet in een hoek van het vertrek en de inspecteur liet haar drinken, waarbij haar tanden tegen het glas kletterden.

Het bleef een oogenblik zeer stil in de kamer en toen zeide de commissaris — en opnieuw was zijn stem veranderd en klonk nu zacht en zelfs medelijdend:

— Ik ben u zeer erkentelijk, gravin, dat gij dit eindelijk bekend hebt, ofschoon de geheele zaak er zeker niet duidelijker door wordt! Er waren eenige bijzonderheden, die mij reeds deden twifelen aan de schuld van den heer Moore — en daarom moest ik u het vuur wel nauw aan de schenen leggen. Ik hoop van harte dat wij van deze bekentenis naderhand geen gebruik behoeven te maken. Gij — gij hebt ongetwijfeld veel vriendschap gekoesterd voor mijnheer Moore?

— Hij was alles voor mij — mijn zoon — mijn reden van bestaan! antwoordde Regina zacht. Het is waar — toen Clifford mij mededeelde dat niemand anders dan Moore het had kunnen doen — toen gevoelde ik mijn wraakzucht voldaan, ofschoon ik nauwelijks begreep, hoe het mogelijk had kunnen zijn — en alleen vermoedde, dat ik misschien alleen het tweede schot niet gehoord had — dat mijn man zich had willen verdedigen! Ik was volkomen verward, maar nu wordt alles helder in mij! Ik weet wat mijn plicht is. En ik herhaal nogmaals, dat Richard Moore onmogelijk schuldig kan zijn. De reden zeide ik u reeds! En als het moet — dan zal ik haar voor den rechter herhalen!

— Misschien komt het daartoe niet, gravin — en zeker niet, als wij den waren moordenaar vinden! hernam de commissaris een weinig mistroostig. Maar een zaak die aanvankelijk zeer eenvoudig scheen, is plotseling opnieuw van een geheimzinnigheid geworden, die, ik beken het eerlijk, mij bijna tot vertwijfeling brengt! De moordenaar kan zich toch onmogelijk in de lucht hebben opgelost! Maar daar valt mij in — zijn er misschien meubelen in de bibliotheek, waar hij zich al dien tijd verborgen kan hebben gehouden — om pas te voorschijn te komen, toen wij allen het vertrek reeds hadden verlaten?

— Er zijn groote meubelen, mijnheer — maar zeker niet geschikt om er zich achter te verborgen! De tafel heeft geen kleed, de kasten staan vol boeken, de dunne gordijnen hangen vlak tegen de hooge ramen, waarvan het kozijn wel anderhalve meter boven den vloer is! Bovendien was de zaal helder verlicht — — —

— Ja, dat licht is ook nog een zeer vreemde kwestie! Mijnheer Moore verzekert dat hij het heeft uitgedraaid, nadat hij heenging — en het brandde toen hij er weder terugkeerde!

— Mijn man was er immers!

— Dat is waar! Nu ziet gij zelf, hoe deze zaak mij geheel en al in de war brengt! Dan heeft uw man dus het licht ontstoken! Maar waarom? Wat deed hij er zoo laat? Wat zocht hij in de bibliotheek? Ik moet u nogmaals pijn doen, gravin — maar — wist uw man, dat uw gevoelens voor mijnheer Moore...?

— Niets wist hij er van, mijnheer, dat zweer

ik! antwoordde Regina levendig. Er heeft trouwens nimmer iets tusschen mijnheer Moore en mij bestaan! Daartoe had hij mijn stiefdochter, Lilian, te zeer lief.

— Wist uw man dat gij u naar de bibliotheek hadt begeven?

— Neen, dat wist hij niet!

— Dan blijft het des te raadselachtiger, wat hij er eigenlijk kwam zoeken! Er heeft een twist plaats gehad — maar met wien dan toch wel? Wie was die man die voortdurend zweeg en niets wist te antwoorden? Uw bediende, Giles, verzekert ten stelligste, dat hij alleen uw man heeft hooren praten! En toch moet die andere een vijand geweest zijn! Weet gij, dat uw man zijn browning bij zich stak, voor hij naar de bibliotheek ging?

— Neen, dat is mij volkomen onbekend!

— Het wapen werd onder zijn lichaam gevonden — hij had het stellig willen gebruiken, maar de ander voorkwam hem!

— Maar — het is dan geheel en al ondenkbaar — dat die ander — wellicht uit zelfverdediging....

— Misschien, gravin! antwoordde de com-

missaris op korten toon. Dat is echter onmoglijk met stelligheid te zeggen — en het kan natuurlijk evengoed andersom zijn geweest — misschien heeft uw man zich willen verdedigen en is hij een paar seconden te laat geweest! En nu blijft er helaas nog een zeer bezwarende omstandigheid tegen mijnheer Moore over — — en dat is het feit, dat zijn revolver niet in de lade van zijn schrijftafel werd gevonden, waar zij volgens zijn verklaring toch had moeten liggen!

Op dit oogenblik werd er op de deur getikt en Giles trad binnen, met een voorwerp in de hand, dat hij met een bleek gelaat, tegelijkertijd met een brief, voor den commissaris op de tafel neerlegde.

Het was een groote, nog nieuwe revolver.

De commissaris nam het geladen wapen verbaasd op en wendde zich tot Giles met de vraag:

— Wat moet dat beteekenen? Hoe kom je aan dat wapen? Waarom breng je het mij?

— Dat is de revolver van mijnheer Moore, mijnheer de commissaris — en ik heb haar zooveel gevonden in de lade van een tafel op de kamer van mijnheer Philip Clifford!

Een goed diner is niets zondereen
Dubec-Sigaret.

Hoofdstuk VIII.

Gerechtigheid.

Het was omstreeks kwart voor drieën in den nacht toen de commissaris van politie juist een aanvang had gemaakt met zijn verschillende verhooren, en Philip Clifford, die zich met eenige andere heeren naar de rookkamer wilde begeven, om daar over de geheimzinnige zaak te praten — want niemand dacht ook maar een oogenblik aan slapen — zich zachtjes op den schouder voelde tikken.

Hij wendde zich om en keek in het gelaat van graaf Ashmore, die glimlachend achter hem stond.

Een paar passen achter hem was Greenwood zichtbaar.

Clifford trok een weinig de wenkbrauwen op, blijkbaar verrast over deze gemeenzaamheid en vroeg toen tamelijk kortaf:

— Wat wenscht gij, mijnheer?

— Niets anders dan een kort onderhoud met u, mijnheer Clifford! antwoordde Raffles op hoffelijken toon.

— Maar daartoe begeven wij ons juist naar de rookkamer!

— Pardon — de rookkamer is weinig naar mijn smaak! Er zijn daar zooveel lieden — en het was juist mijn bedoeling, een gesprek onder vier — laten wij zeggen op zijn hoogst zes oogen te hebben!

— Acht gij dit ernstige oogenblik daartoe wel geschikt?

— Bij uitstek geschikt, mijnheer Clifford!

Clifford keek Raffles een oogenblik zwijgend aan.

En hij las iets in de grijze oogen, dat zijn mond een oogenblikje zenuwachtig deed trekken en hem op fluisterenden toon schouderophalend deed antwoorden:

— Zooals gij wilt, graaf! Ik moet u echter zeggen, dat ik uw verzoek op zulk een dramatisch oogenblik zeer vreemd vind!

— Het zal u aanstonds waarschijnlijk minder vreemd toeschijnen, daarvan ben ik zeker! hernam Raffles met volmaakte hoffelijkheid.

— Waar zullen wij dit gesprek dan voeren, graaf, waarop gij blijkbaar zoo gesteld zijt?

— Het is mij onverschillig — maar uw kamer lijkt mij een geschikte gelegenheid — daarvan zijn wij, geloof ik, thans slechts een paar passen verwijderd!

— Gij schijnt goed op de hoogte te zijn van de ligging der verschillende kamers?

— Uitstekend! Ik ken er de ligging, de inrichting en sommige aardige bijzonderheden van! En daar valt mij juist in — wacht eens — mijn eigen kamer bevalt mij toch nog beter! Een bijzonder fraai vertrek, voor oudheidkundigen om te watertanden! Hebt gij het nooit gezien?

— Voor zoover ik weet, niet! antwoordde Clifford kortaf, terwijl zijn wenkbrauwen zich van ongeduld fronsten. Maar mag ik u thans verzoeken — —

— Tot uw dienst, mijnheer Clifford! Ik vraag u versooning, als ik u tegen mijn zin heb laten wachten! Dat was mijn bedoeling niet! Laat ons gaan!

De andere heeren hadden zich reeds lang naar de rookkamer begeven en van het laatste gedeelte van het gesprek was alleen Charles Brand zwijgende getuige geweest.

De tocht door het groote kasteel nam een aanvang.

Nu en dan scheen Clifford veel lust te hebben, op zijn schreden terug te keeren en tot twee malen toe bromde hij:

— Ik wil hangen, als ik het nut van die lange wandeling inziet — of begrijp, wat gij met mij te bespreken kunt hebben!

— Hangen? Wel foei, mijnheer Clifford, hoe kunt gij dat woord uitspreken in een huis waar een misdaad is gepleegd! zeide Raffles op bestraffenden toon. En ik verzeker u dat gij u den tocht niet zult beklagen! Wat ik u heb mede te deelen, is van zeer groot gewicht!

— Voor u?

— Voor mij? O neen, geenszins! Voor mij heeft het geen belang hoegenaamd!

— Voor mij dus?

— Dat hebt gij uitstekend geraden! Inderdaad — ons gesprek is voor u van groot belang — van levensbelang had ik bijna gezegd!

Weer bleef Clifford een oogenblik staan, om Raffles bij het flauwe licht dat in een lange, smalle gang brandde, in het gelaat te zien, maar hij las er niets anders op dan hoffelijke welwillendheid en glimlachenden aandrang — en hij ging mopperend en zachtjes voor zich heen vloekend weer verder.

Ten slotte bereikten zij het oudste gedeelte van het kasteel.

— Geheimzinnig en een weinig vrees aanjagend, nietwaar? vroeg Raffles glimlachend. Ik kan u verzekeren, dat in dit gedeelte van het oude huis in vroeger eeuwen dingen zijn geschied, die menigeen, wiens zenuwen sterk zijn, de haren zouden doen te berge rijzen! Ik ben er echter van overtuigd, dat gij daar volstrekt geen last van zult hebben! Maar hier zijn wij er reeds — wees zoo goed om binnen te treden!

Raffles had de deur van zijn logeerkamer geopend en Clifford trad binnen, hoewel een weinig aarzelend.

En met eenige bevreemding keek hij om naar Brand, die zwijgend was medegelopen en nu ook mede naar binnenging.

— Zal mijnheer Greenwood aan ons gesprek deelnemen? vroeg hij, met een blik op den jongen man, die de deur achter zich gesloten had.

— Ja, met uw goedvinden! Tenzij gij er iets op tegen mocht hebben, zal mijn vriend Greenwood van de partij zijn! O, ik weet zeker, dat gij u die weinige minuten niet zult beklagen!

— Ik moet u zeggen dat ik nieuwsgierig ben naar hetgeen gij mij wel kunt hebben mede te deelen! hernam Clifford, terwijl hij de schouders ophaalde.

— Nog een weinig geduld, waarde heer, en

aan uw nieuwsgierigheid zal worden voldaan! hernam Raffles met een glimlach. Waar wilt gij plaats nemen? In dien stoel uit het tijdperk van Quin Bess — of liever in dat gevaarte daarginds, met zijn dreigend uitgestrekte armen, dat waarlijk wel een weinig op een voorwereldlijk monster gelijkt?

Clifford gaf geen antwoord, maar liet zich met een verveeld gelaat neervallen op een stoel met een rechten rug en een harde zitting, zooals ze gebruikt werden in het begin van de 16de eeuw.

— Gij veroorlooft zeker dat ik hier rook? vroeg hij achteloos.

— Hoe kunt gij het vragen! Men spreekt immers niet beter, dan wanneer men er onder rookt! antwoordde Raffles levendig. Als gij het goedvindt zullen wij u gezelschap houden!

Clifford had reeds zijn cigarettenkoker te voorschijn gehaald en stak een sigaret aan.

Maar ondertusschen bleven zijn scherpe oogen voortdurend gevestigd op den man die tegenover hem zat, alsof hij zijn diepste gedachten wilde raden.

Wat wilde die man van hem?

Een gewoon gesprek zou het zeker niet worden, dat begreep Clifford zeer goed, want hij was een zeer schrander man en hij meende ook een goed gelaatskenner te zijn.

En hij had gezien, dat die vreemdeling, dien hij nog ternauwernood kende, achter zijn gladde vriendelijkheid en zijn welmeenenden glimlach iets moest verbergen — iets, dat hem leek te bedreigen.

Hij voelde zich voorloopig echter volkomen kalm en er vertoonde zich zelfs een spottend glimlachje om zijn dunne lippen, toen hij de gebruikte lucifer uitdoofde in de prachtig gedreven, koperen schaal, die als aschbak moest dienen.

Raffles had zich achterover in zijn gemakkelijken stoel geworpen en Brand had, na het elektrische licht te hebben ontstoken, eveneens plaats genomen.

En daar Clifford een scherp opmerker was, had hij aanstonds gezien, dat mijnheer Greenwood zich zoodanig geplaatst had, dat hij zich tusschen hem, Clifford en de deur bevond.

Het maakte hem nog wel niet ongerust — en toch deed het hem op zijn qui vive zijn.

Deze samenkomst, zoo laat in den nacht, met dien hoffelijk glimlachenden vreemdeling had iets te beteekenen, dat was zeker.

Gedurende eenige oogenblikken hadden de drie mannen reeds zwijgend zoo samen gezeten, toen Raffles begon, na zijn bliken door het groote vertrek te hebben laten dwalen:

— Een prachtige kamer! Een van die vertrekken, zooals ik ze bij voorkeur bewoon! Praat mij niet van de moderne meubelen! Hoe vallen zij in het niet naast deze monumenten van meubelmakerskunst! Hebt gij het bed gezien? Als men mij zeide, dat Maria Stuart er in eigen persoon den nacht op had doorgebracht — ik zou het gelooven!

— Het is mogelijk, graaf! zeide Clifford achteloos. Toch mag ik zeker wel aannemen, dat ge mij niet verzocht hebt, om half drie in den nacht u naar uw kamer te volgen, teneinde hier een lezing over meubelbouwkunst voor mij te houden?

— Beware, neen! riep Raffles met een afwerend gebaar. Zoo pedant zou ik zeker niet zijn. En toch, waarde heer Clifford — toch zal ons gesprek, zooals gijzelf aanstonds zult bemerken, in tamelijk nauw verband staan met deze oude kamer!

— Dat is mij onbegrijpelijk! hernam Clifford kortaf. Zoudt gij niet ter zake willen komen?

— Aanstonds! antwoordde Raffles, en het was alsof zijn stem eensklaps scherper klonk.

Hij had een snellen blik gewisseld met Brand, en vervolgde nu:

— Wel, mijnheer Clifford — wat zegt gij wel van de arrestatie van Richard Moore?

Clifford schoof zijn stoel zeer weinig achteruit, en zijn wenkbrauwen trokken zich dichtersamen, toen hij ten antwoord gaf:

— Wat zou ik er van zeggen? Hij heeft zijn verdiende loon!

— Geloof gij werkelijk?

— Dat geloof ik!

— Gij zijt er dus van overtuigd, dat hij graaf Edward Carrington moet hebben vermoord?

— Wie zou het anders hebben kunnen doen?

— Ja, daar schuilt juist het zwaartepunt! Inderdaad — als hij het niet deed, wie kan het het dan hebben gedaan? En toch — toch wil ik u als mijn overtuiging wel meedeelen, mijnheer

Clifford, dat Richard Moore naar mijn vaste meening volkomen onschuldig is aan dien doodslag! Gij bemerkt zeker wel dat ik niet spreek van moord?

Clifford keek Raffles eenige oogenblikken doordringend aan, nam langzaam de sigaret tusschen zijn lippen weg, en zijn gelaat was een weinig bleeker geworden, toen hij sprak:

— Mag men weten wat u tot die overtuiging brengt?

— Dat spreekt vanzelf! Daarom was ik juist zoo vrij, u tot dit onderhoud uit te noodigen! Ik weet zoo zeker, dat Moore het niet kan hebben gedaan — omdat ik bijna zeker meen te weten — — wie de dader is!

Weer bleef het geruimen tijd stil!

Clifford boorde zijn oogen in die van Raffles, alsof hij daarin het geheim wilde lezen, hetwelk die man bezat.

Toen haalde hij minachtend de schouders op, en zeide:

— Als gij het weet — waarom hebt gij dan niet gesproken?

— Zacht wat — wie zegt u, dat ik dat nog niet zal doen?

— Gij meent dus zekere aanwijzingen te hebben?

— Zoo zeker als mijn eigen oogen en die van mijn vriend Greenwood, mij maar kunnen verschaffen!

Clifford had zich half van zijn stoel opgericht en keek Raffles dreigend aan.

Zijn stem klonk een weinig schor, toen hij vroeg:

— Wat moet dat beteekenen?

— Komaan — dat zult gijzelf toch wel begrijpen, waarde heer Clifford! Het schijnt dat mijn kleine mededeeling u sterk heeft aangegrepen! Gij zijt zeer bleek! Gij zijt bijna zoo bleek — als een uur geleden in de bibliotheek!

Thans was Clifford geheel opgestaan, en zijn pogen fonkelden, zijn lippen trilden, toen hij uitriep:

— Wat wilt ge daarmee zeggen? Wat bedoelt gij? Ik ben niet in de bibliotheek geweest, alvorens ik daar Moore bij het lijk aantrof!

— Toch waar? herhaalde Raffles langzaam, terwijl zijn gelaat een harde uitdrukking kreeg. Durft gij dat volhouden? Welnu, dan zeg ik u dat gij liegt! Gij waart er! Gij moet hebben

gezien, hoe Regina Carrington met Richard Moore tezamen de bibliotheekzaal verlieten, van uw geheime schuilplaats uit. Toen zijt gij zelf binnentreden. Durft gij dat ontkennen?

— Wie zegt dat? vroeg Clifford heesch.

— Dat zeg ik! antwoordde Raffles met stemverheffing. Greenwood en ik hebben u gezien!

— Onmogelijk!

— Onmogelijk? Wel — wij zullen zien!

Raffles sprak weer op denzelfden, bijna goedmoedelijken toon, maar in zijn grijze oogen was nog de harde glans van zoeven.

Hij deed een langen haal aan zijn sigaret, volgde met den blik den rook, die naar de zoldering opkronkelde en hernam:

— Ik zal u niet al te lang meer in onzekerheid laten, mijnheer Clifford! Ik zal u zeggen wat gij daarna hebt gedaan. Gij zijt binnentreden — door een eigenaardige deur, onzichtbaar in den wand aangebracht, vlak naast een van de groote boekenkasten. Gij hebt een dreigend gebaar gemaakt in de richting van het vertrekkende paar. En toen kwam graaf Edward Carrington binnen. En nu moet gij weten dat wij niet alleen konden zien — maar ook zeer goed konden hooren! Wij hebben geen woord gemist van al wat er werd gesproken. Gij hebt u door uw jaloersche woede laten verleiden en graaf Carrington dingen gezegd, die een man als hij tot dolle woede moesten prikkelen. Gij hebt Moore beticht van een strafbare verhouding met Regina Carrington! Maar de bom sprong verkeerd — want gij hadt gerekend buiten de groote vriendschap van graaf Edward voor Richard Moore en het blinde vertrouwen dat hij in hem stelde! De graaf heeft toegegeven aan een van die woeste driftbuien, die hem somtijds overvallen. Gij hebt een paar onvoorzichtige uitlatingen doen hooren — gij hebt de gravin grof beleedigd en de graaf greep naar zijn browning! Want — hij verdacht u reeds eenigen tijd — dat weet gij natuurlijk wel? Goede vrienden hadden hem gezegd, in welke betrekking gij vroeger tot zijn echtgenoot hadt gestaan en dat gij zeker zoudt pogen, weder bij haar in de gunst te komen! Maar gij waart hem voor — en gij hebt hem neergeschoten! Begrijpt gij nu waarom ik zoeven van doodslag — niet van moord sprak? Strikt genomen hebt

gij uw leven willen verdedigen. Dat is dan ook niet het ergste, in mijn oog! Maar laaghartig, verachtelijk zijt gij, omdat gij op Moore de schuld hebt laten rusten! Gij waart in een paar seconden weder door het geheime deurtje gevluht, na uw revolver te hebben laten vallen — en door een kleine opening moet gij nog hebben gezien, hoe Moore binnentrad en het wapen opnam! En daarom zijt gij een schurk, die de minachting van ieder fatsoenlijk mensch verdient!

Clifford was met een kreet van woede opgesprongen en zijn hand ging bliksemsnel naar zijn broekzak.

Maar Raffles haalde minachtend de schouders op en zeide bedaard:

— Wat zoekt gij in dien zak? Naar uw revolver soms? Geloofst gij dan dat ik u niet ken? Mijn vriend Greenwood heeft het wapen — hij ontnam het u zonder dat gij er iets van merktet, op onzen weg naar deze kamer! En ga nu weer rustig zitten en hoor mij verder aan — want ik heb nog niet met u afgehandeld!

Clifford ging weer zitten, bleeker dan de dood en hij moest een paar maal slikken, voor hij er uit kon brengen:

— Gij liegt! Gij kunt dat niet gezien hebben! Gij wilt mij in het verderf storten — ik weet niet om welke reden!

— Dat zijt gij mij niet waard! hernam Raffles koeltjes. Wees er van overtuigd dat ik mijn vijanden beter te kiezen weet! Ik heb gelogen zegt gij? Misschien zegt gij dat over een minuut niet meer!

Hij was opgestaan en wandelde langzaam naar den geweldigen schoorsteen.

Daar gekomen keerde hij zich om en zeide met denzelfden vriendelijken glimlach van zoeven:

— Ik heb opgemerkt, mijnheer Clifford, dat deze prachtige oude kamer in zekeren zin betrokken was bij hetgeen wij te bespreken hadden en ik ga het u bewijzen! Ik sprak ook van haar geheimen — en ik ga ze u toonen!

Met een krachtige beweging had hij de krul in het beeldhouwwerk van den hoogen schoorsteen omgedraaid, de veer sprong los en het kleine deurtje schoof terzijde en maakte de opening in den wand vrij.

Clifford slaakte een schorren kreet en keek

met uitpuilende oogen naar het donkere gat, dat zich daar voor zijn blikken vertoonde.

— Dit is de ingang van een geheimen weg, dwars door den muur! vervolgde Raffles bedaard. Moet ik nog verder gaan? Moet ik u nog zeggen, dat die weg daalt, aan het einde een trap heeft en ten slotte uitloopt op een klein vertrekje, waar men, door een houten rasterwerk heen, de geheele bibliotheek kan overzien? Wij zijn daar vannacht geweest, mijnheer Clifford — en wij wilden juist heengaan om onzen onderzoekingsstocht verder voort te zetten, toen het zonderlinge voorval plaats greep, waarvan ik u straks het verhaal deed! Ontkent gij nu nog langer?

Clifford gaf geen antwoord, maar zat daar met gebogen hoofd, met een grauw gezicht en zachtjes prevelende lippen, zonder dat er een klank hoorbaar werd.

En meedoogenloos ging Raffles voort:

— Wij weten nog meer! Men heeft ons gezegd, dat de revolver van Richard Moore zich niet meer bevond op de plaats, welke hij aangaf — en dat is ook geen wonder, want daar hadt gij haar gestolen, om des te eerder aan zijn schuld te doen gelooven! Mijn vriend Greenwood is niet alleen een handig goochelaar — nu ik het woord zakkenroller liever niet gebruik — maar hij is ook een uitstekend bespieder! Zoodra de daad was gepleegd en hij u ongemerkt kon volgen, heeft hij dat ook gedaan — hij heeft u de kamer van Moore zien binnensluipen en daarna heeft hij u naar uw eigen kamer zien teruggaan. En een blik door het sleutelgat verried hem, wat gij op de kamer van Moore waart gaan uitrichten! Slim bedacht — dat moet ik erkennen! Van een duivelsche boosaardigheid ook! Ik zal u zeggen waar de revolver thans ligt — in den zwarten koffer, die het dichtst bij het raam staat! Is het niet zoo?

Clifford bleef nog eenigen tijd zwijgen en zeide toen, zonder het hoofd op te heffen:

— Wat wilt gij met mij doen?

— Dat noem ik dadelijk op de kern der zaak ingaan! riep Raffles uit. Gij ziet nu dat het gesprek inderdaad niet geheel en al zonder gewicht was! En vraagt ge nog wat ik met u doen wil, gij schurk? Begrijpt gij dat dan niet? Een gruwelijk onrecht wil ik herstellen — een

laaghartige, verfoeilijke streek verijdelen! Gij hebt Richard Moore dan wel zeer moeten haten?

— Ik haatte hem als een booze ziekte!

— In die mate, dat gij hem aan den dood door den strop had willen blootstellen?

— Ik zou hem in een duel hebben neergeschoten, als ik deze kans niet gehad had! riep Clifford op woesten toon.

— En dat terwijl gij wist, dat hij gravin Regina niet eens liefhad?

— Zij had hem lief — dat is hetzelfde! Zij zou hem tenslotte hebben veroverd — en ik wilde haar de mijne noemen, tot iederen prijs!

Raffles keek hem een oogenblik strak aan en hernam toen:

— Het is vreemd, dat de liefde een mensch tot een dier kan maken! Maar het zij hoe het zij — die zaak moet onmiddellijk worden opgehelderd! Gij stelt u aan een zeer zware straf bloot, wanneer wij de waarheid aan het licht brengen — dat weet gij zeker wel?

— Ik wilde hem niet dooden — ik schoot om mijn eigen leven te verdedigen!

— Dat neem ik immers aan, heb ik u gezegd! Niet daarom zal men u straffen — wel echter omdat gij de politie op een dwaalspoor gebracht hebt! Omdat gij een onschuldige op het schavot hebt willen brengen! En omdat gij dit deedt, zou men u ook dien manslag zwaarder aanrekenen, dan wanneer gij aanstonds de waarheid hadt gezegd. En nu genoeg gepraat! Hoor nu wat ik u te zeggen heb en handel daarnaar, of het zou u slecht vergaan! Ik wil u een kans geven om te ontvluchten — maar niet dan nadat gij een schriftelijke bekentenis zult hebben op-

gesteld en nadat gij de revolver, die gij Moore ontstolen hebt, in een lade van uw tafel zult hebben gelegd, waar zij door den bediende Giles zal moeten worden gevonden! Maar wacht wat — zoo komt gij er niet af! Ik weet dat gij zeer rijk zijt. Gij schrijft nu aanstonds in uw eigen kamer een cheque ten bedrage van 10.000 pond sterling!

— Een poging tot afpersing dus? Gij zijt een roover?

— Gij moogt mij noemen zooals het u belieft! hernam Raffles koeltjes. Dat deert mij niet. Het gaat u volstrekt niet aan — maar ik wil u wel zeggen, dat ik geen penny van dat geld voor mij zelf zal behouden! Het is bestemd voor mijn armen! Want weet het, mijnheer Clifford — ik ben niet graaf Ashmore — ik ben John Raffles! Wordt het u thans duidelijker? En sta nu op en ga met ons mede naar uw kamer, waar gij de bekentenis en de cheque zult schrijven! Ik zal u dan laten vertrekken, ofschoon gij het niet verdient — maar gij wordt in het oog gehouden — reken daar op!

Clifford scheen nog een laatsten strijd met zichzelf te voeren, maakte een gebaar van machteloze woede, stond met moeite op en zeide op doffen toon:

— Het noodlot heeft zich tegen mij verklaard! Ik zal doen wat gij van mij wenscht! Wat deert het mij ook, dat geld, de vrijlating van Richard Moore — — nu ik alles op de wereld verlies, door Regina te verliezen — — —

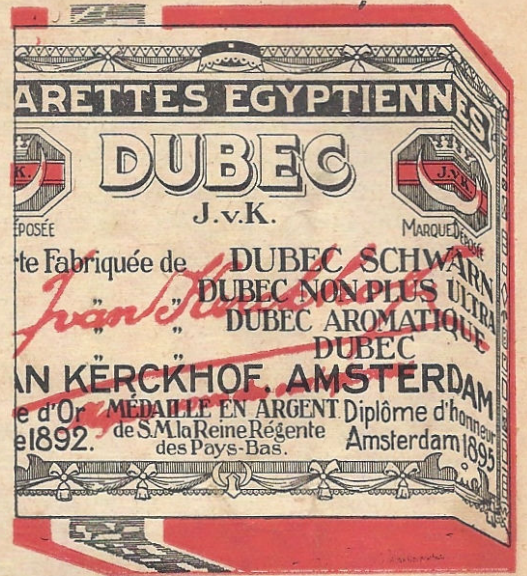
En hij wankelde de deur uit, tusschen Raffles en Brand in.

De volgende aflevering (No. 497) bevat:

De vrouw met het brandmerk.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.